

S
L
A
V
A
B
O
G
U
N
A
V
I
Š
A
V
A
H

I
N
N
A
Z
E
M
L
J
I
M
I
R
L
J
U
D
E
M

Faciamus hominē ad imagi-

nem et similitudinem .. Gen. 1, 26.

Si ros in solo vellere fuerit et in

omni terra siccitas ... Jud. 6, 37.

DUHOVNO ŽIVLJENJE

LETO XVI • LA VIDA ESPIRITUAL • JAN. 1949

ŌČETOVA BESEDA

Vse naročnike in čitatelje "Duhovnega življenja" najpristrčneje pozdravljam. Za novi letnik vam želim povedati kratko misel; naj vam bi bila vodilo v novem letu.

Veliko se trudite vsi, stari in novodošli naseljenci, da si uredite življenje v novi domovini. Začetne težave so povsod velike. Noč in dan je nad vami skrb zase in za družine. Povrh pa vaša srca teži neodoljivo domotožje. Če so tuje dežele tudi bogatejše in se v njih lažje in boljše živi, domovina niso. Prvi rod naseljenцев nikdar ne bo mogel popolnoma zatreti v sebi domotožja.

List "Duhovno življenje" vam hoče pomagati, da pri vsem delu v poklicu, pri vseh skrbih za življenje na tem svetu, ne pozabite in ne zemarite duhovnega življenja in skrbi za svoje duše, ki so neumrljive. Največja in najpotrebnejša modrost je, tako skrbeti in delati za to življenje,

da obenem tudi večno življenje dosežemo.

Jezus je rekel: "Le eno je potrebno". To eno je zveličanje duše. Če ne pridemo v nebesa, nam vse drugo nič ne koristi.

To besedo Jezusovo: "Le eno je potrebno, je služabnik božji Friderik Baraga vzel za svoje škofovsko geslo. Veliko je delal in se trudil, težavna in dolga pota po velikanskem ozemlju na severu Združenih držav je nešteto krat prehodil v poletni vročini in v hudem mrazu dolgih zim. V majhnem lahkem čolnu je prevozil širna jezera in bil v viharjih ponovno v smrtni nevarnosti. Vsak trenutek je porabil za delo, oddiha in počitka ni poznal. Tako je mogel napisati toliko knjig v slovenščini za vernike v domovini in v jeziku Indijancev, katerim je šele pisмени jezik ustvaril, kakor nekoč sveti Ciril Staroslovenecem. Poleg tega je imel sitne borbe z upravnimi oblastmi, ki so njegovo delo ovirale, in s protestanti, ki so se bali njegovih uspehov med Indijanci. Neštete skrbi je imel z upravo škofije, ki jo je šele ustanovil in začel brez sredstev. Koliko pisarij in potov je bilo treba, preden je dobil najpotrebnejše misijonske podpore. Trije zdravi, močni duhovniki bi bili komaj mogli storiti, kar je izvršil Baraga sam. Pri vsem tem ogromnem delu ga je vodila ena misel: Le eno je potrebno. Vse je delal in vršil tako, da je v vsem izpolnil božjo voljo iz ljubezni do Boga in do neumrljivih duš.

Baraga bodi nam vsem vzor in zgled. V smislu božjih zapovedi vršimo vsi, vsak v svojem poklicu, vsakdanje dolžnosti in pri tem skrbimo vedno za to, da imamo posvečujočo milost v duši, da nobene božje ali pa cerkvene zapovedi ne prestopimo, vsaj v važni stvari ne. Tako bo naše življenje imelo vrednost pred Bogom, pa tudi na zemlji ne bo brez uspeha, saj je Jezus obljubil: "Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice, in vse to se vam bo navrglo" (Mt 6, 33).

V Clevelandu, Ohio, meseca novembra 1948.

GREGORIJ ROŽMAN
škof ljubljanski

NA NOVO POT

Ni se treba "Duhovnemu življenju" sramovati svojega 12-letnega dosedanjega delovanja med slovenskimi izseljenci v Argentini in drugod po Južni Ameriki. A vendar je list ob vstopu v 13. letnik doživel spremembo v vsebini in obliki.

V deželo so prišli ljudje iz novih razmer in s posebno preteklostjo, ki potrebujejo posebnega ozira. Zaživel je med njimi novi slovenski časnik, ki jim posreduje ter osvetljuje vse časovne dogodke v svetu, med izseljenci in v domovini.

Zato se je list "Duhovno življenje" umaknil tja, kamor ga kliče njegov naslov: na duhovno področje, in sicer zgolj na versko-vzgojno polje. Kažipot in informator hoče biti slovenskim katoličanom zunaj domovine. Kot oče jim bo odgovarjal na vprašanja, ki se jim bodo postavila v njihovem življenju, kot svetovalec jim bo kazal cilj, ki ga morajo doseči, in sredstva, ki naj jih uporabljajo. Ohraniti hoče slovenskim naseljencem vero in poštenost, največja zaklada, ki jih imajo. Poučeval jih bo, vzpodbujal, svaril, opominjal in klical nazaj na pravo pot.

Iz različnih polj verskega življenja bodo sestavki, Spremljali nas bodo skozi cerkveno leto v liturgičnem življenju sv. Cerkve, odkrivali bogastvo resnic božjega razodetja, razlagali lepoto zapovedi. Staršem bodo pomagali pri težkem delu vzgoje njihovih otrok, fante in dekleta krepili v njih rasti in boju, otrokom po njih pojmi govorniki o božjih stvarih. Pogledali bomo moderne socialne probleme in iskali njih rešitve tudi za nas. V pregledu življenja sv. Cerkve po svetu bomo iskali vzorov za boje in v domačem obzorniku ostali v stiku z brati in sestrami v tujini in, kolikor bo mogoče, zasledovali tudi življenje svojih doma. Španskim prijateljem se hočemo predstaviti z duhovnimi biseri našega miselnega sveta.

Ne bodo ti odstavki napisani mimogrede; zato naj ne grede v izgubo, ampak naj ostanejo stalno med nami. številko, ki pride, zopet in zopet jemljite v roke, se v nje vsebino poglobite. Naj bo list res vsakomur stalen spremljevalec. Ko bo letnik zaključen, ga za stalno shranite v svoji domači knjižnici.

Naj bodo misli, povedane v sestavkih, predmet Vaših razgovorov. Nova vprašanja, ki se bodo ob tem in tudi sicer vzbudila, pošljite uredništvu, ki bo za odgovore imelo poseben prostor v posvetovalnici, kjer bo mogel vsak vprašati in zase ter za druge dobiti odgovor.

Da bo list tudi zanimiv, bomo prinašali med besedilom slike iz domačega slovenskega življenja od danes in nekdaj, prinašali bomo slike z verskega področja, kjer Slovenci v tujini žive. Tudi čitatelji boste povečali to pisanost in zanimivost lista, če mu boste pošiljali poročila in slike, primerne za objavo, za kar se Vam uredništvo lepo priporoča.

Odslej izdaja list konzorcij, katerega predsednik je dosedanji izdajatelj g. Janez Hladnik, ostali člani pa gg. duhovniki Orehar Anton, Lenček Ladislav CM, Gregor Mali, Tonkli štefan in Gogala Mirko.

Uredniki pa so: Glavni g. Janez Hladnik, potem Orehar Anton in Lenček CM. Sodelavci so vsi gg. prof. slovenske teološke fakultete v San Luisu, mnogi drugi duhovniki ter več duhovnih pisateljev, pesnikov in literatov-laikov.

Obseg lista bo povečan, zato bo naročnina zvišana na 10 pesov letno, zlasti še, ker se tiskarniški računi mesec za mesecem višajo.

"Duhovno življenje" bo nemalo pridobilo tudi s tem, ker so se mu pridružili kot dvomesečna priloga priljubljeni in zanimivi "Katoliški misijoni", ki pa bodo še v naprej v lastništvu in uredništvu slovenskih lazaristov. Kder želi prejemati tudi "Katoliške misijone", doplača 8 pesov letno.

Naj spremlja "Duhovno življenje" božji blagoslov, varstvo Marije Pomagaj in priprošnja našega škofa Friderika Barage, pod čigar varstvo vse delo postavimo, da bo ta list našim naseljencem in Slovincem sploh — oče, svetovalec in prijatelj!

Za Božič leta 1948 v Buenos Airesu.

UREDNIŠTVO IN UPRAVA

PRAZNIK MIRU

Tudi največji pastolovec in kavarniški strateg, ki ob črni kavi presoja svetovne dogodke in ocenjuje ter popravlja delo in načrte svetovnih politikov in generalov, sta se morala že naveličati vsega hudega, ki se danes v svetu dogaja. V tako nemirno dobo smo res postavljeni in to s težko nalogo, da si sredi tega splošnega razsula gradimo bodočnost. Utrujajo nas že poročila o zlu, ki tare človeštvo: z Daljnega vzhoda, iz Palestine, iz Berlina, o na videz brezplodnih pogajanjih za mir, o napetosti med narodi in med stanovi v posameznih državah po vsem svetu.

V tak kaos trpljenja bo tudi še letos moral svetu peti božični zvon svojo pesem miru. Vzbuja nam bo domotožje, kot hrepenenje po izgubljenem rajju. Saj si nazadnje vsako človeško srce predvsem želi miru, tako kot si nujno želi sreče; in vsako plemenito srce želi ne le sebi, ampak tudi drugim, predvsem tega daru.

Tako so danes oči nas vseh uprte kot v privid v svet miru, ki si ga želimo še dočakati, ko sveta ne bo mručil problem "kalilcev miru" in "vojnih hujskačev", kar danes drug drugemu mečemo v obraz, in ne težki dogodki, kot se danes odigravajo na Daljnem vzhodu pa v Palestini in v Berlinu... ko vsega tega ne bo, ampak bodo narodi in posamezniki v miru živeli svoje življenje. In to hrepenenje je nazadnje tudi tisto, kar vodi množice prav z drugega konca sveta v to zemljo argentinsko, kot jih vidimo dan za dnem prihajati; hrepenenje po miru bolj ko lakota po vsakdanjem kruhu je tista nevidna sila, ki vodi njih korake z nepremagljivo silo.

ZGUBLJENI MIR

Bi, uživali bi popoln mir, ki ga svet nikdar nam dal ne bo, ko bi bili v rajju. Tam je bil red popoln in veličasten mir, v čemer je prav bila sreča raja. Bog je bil človeku Oče, človek ga je v ponižnosti priznal za popolnega svojega Gospoda; zato pa je človeka vsa narava priznala kot gospodarja, ki mu vdano služi, da mu

osreči življenje: živali in rastline in mrtva narava, sonce in dež in vetrovi. Ena sama pesem miru je bilo vesoljstvo in v tem miru stvarstva je bil človek tudi sam v sebi tako miren in srečen. Tega miru glavna vez in podlaga je bila človekova pokorščina Bogu.

Pa je človek to vez pretrgal s svojim uporom in odpadom od Boga. Kot nobena atomska bomba ni in nikdar ne bo zmožna uničiti sveta, je Adamov greh v hipu zrušil ves veličastni red in mir v vesoljstvu. Človek se je uprl Bogu, vsa narava pa se je zato izneverila človeku, mu postala kot sovražna, da si jo s silo mora podrediti v službo; v človeku samem se je naselil nemir, upor nižjega višjemu. Človek je človeku postal iz brata sovražnik. To je odtlej delež našega življenja, odtlej velja, da je človeško življenje boj, boj sredi razsula, v katero je bil človek iz raja pognan. Ali mu besede, s katerimi Bog nad njim izreka obsodbo izgnanstva, ne napovedujejo prav tega za kazen — nemir, dokler se ne vrne v zemljo, iz katere je vzet?

ISKALCI MIRU SMO.

Tako je hrepenenje po miru odtlej človeku hrepenenje po sreči izgubljenega raja. Ah, mir, bolj nam je potreben kot vsakdanji kruh, kos raja nam pomeni na zemlji; miru, le miru si želimo! To je stalen in neutolažljiv klic srca v posamezniku in v človeštvu, tem silnejši, čim bolj nam ga manjka. Mogli bi si za pričo tega poklicati našo narodno modrost, ki jo imajo v sebi pregovori, po kateri je "mirna vest najboljši čuvaj", "boljša žlica v miru, kot polna skleda v prepiru"... Ali ko bi kot verni katoličani pod tem vidikom enkrat z duhovnikom zbrano molili molitve sv. maše in druge cerkvene molitve, ostrmeli bi nad prelepimi prošnjami polnimi silnega hrepenenja in joka po miru, ki naj ga "Bog, Gospod, Jagnje božje svoji Cerkvi dá v teh naših dneh in naj naš čas v svojem miru lepo uredi." In najlepše, kar Cerkev v svoji ljubezni

ve želeli svojim rajnim otrokom, je "večni mir in pokoj". V teh prelepih molitvah pač odseva dvatisočletno hrepeneje in borba Cerkve za božji mir.

Pa predolgo bi bilo to dokazovanje silnega teženja človeškega srca za dobrino miru in je nepotrebno, ker gre za stvar, ki jo vsak čuti kot svojo najbolj življenjsko zadevo in čuti vse človeštvo zlasti danes. Le mimo enega ne moremo tu in ne smemo, kar je treba ugotoviti: našo slabost, nezmožnost, ostvariti mir. Mir zrušiti je bilo v moči človeka, a red vzpostaviti in mir spet ustvariti, ni. Ruši, ubija zla volja človeka; zida, gradi, oživlja usmiljeni Bog.

Tako nebogljen je človek v svojem delu za mir. S tem svojim prizadevanjem večkrat prav nasprotno dosega in še bolj pogloblja nasprotja in večja sovraštvo. Že sv. pismo stare zaveze ugotavlja to, ko zasmehuje človeške poskuse brez Boga vpostaviti mir: "Vsi vpijejo: Mir, mir; a miru ni."

DAR BOŽJI JE MIR

Sovraštvo in spori so od hudega duha, očeta laži, ubijalca od začetka; on noče miru. Mir pa je od Boga, ki je Bog miru, reda, edinosti in ljubezni; mir je v od Boga odpadlem človeštvu dar božji.

Ta dar po naši krivdi izgubljenega miru nam je iz nebes prinesel Kristus — Odrešenik. Zato je prišel. Spet je vzpostavil zvezo med človekom in Bogom in s tem vsestranski mir in red, ki je bil z grehom zrušen. Že stoletja prej je zato Odrešenik bil po prerokih napovedan kot "knez miru". In res je vse njegovo življenje in trpljenje bilo delo miru, ki ga še danes in v vse čase v svetu nadaljuje po svoji Cerkvi, kraljestvu miru.

Mi smo v svojem prizadevanju za mir tako nebogljeni, Kristusa njegovo javno delovanje res kaže kot "Kneza miru". Sam se nam izrečno ob koncu svojega življenja predstavlja kot poslanec miru: "Mir vam zapustim, svoj mir vam dam; ne kakor ga daje svet, ga vam jaz dam. Vaše srce naj se ne vznemirja in ne plaši" (Jan 14, 27). S svojim milim nastopom, ljubeznivim in resnim pogledom, s samo besedo tolažbe in vzpodbude, s svojim naukom, s čudeži, ki jih je delal, po čemer vsem je seveda lilo na človeštvo bogastvo milosti, je vlival v srca mir, srečo, tolažbo, skratka: je ustvarjal mir. S samo kretnjo je pomiril viharo morjé, da so v hipu utihnilo vetrovi in se polegli grozeči va-

lovi. Lepa podoba njegovih čudežev miru, ki ga je prinašal ljudem! "Ne jokaj!" — "Odpuščeni so tvoji grehi. Pojdi v miru!" — "Mir vam bodi!" — niso le besede; te besede pomenijo dejanja Boga-človeka, ki pomirja viharje v trpečih srcih in v njih vzpostavlja osrečujoči mir...

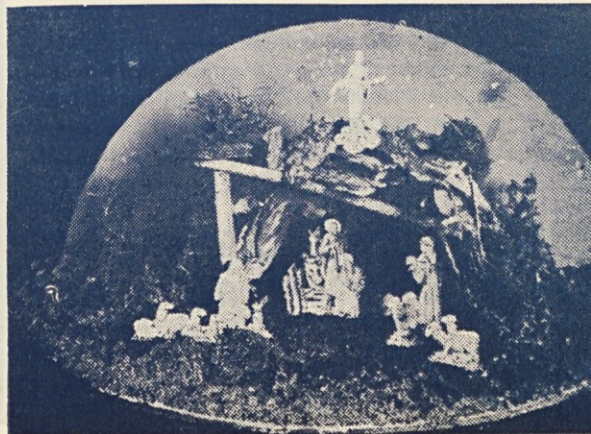
Delo njih, ki bodo njegá poslanstvo nadaljevali, bo isto — delo miru. "Mir bodi tej hiši!" bo njih pozdrav. In glasnike miru "Knez miru" posebej blagruje in jim posebno plačilo pripravlja: "Blagor miroljubnim, zakaj ti bodo otroci božji" (Mt 5, 9).

Odrešenik naš je Knez miru v tem, da je "dovršil skrivnost odrešenja, vse stvari uklonil svojemu vladarstvu in izročil božjemu neizmernemu veličastvu večno in vesoljno kraljestvo: Kraljestvo resnice in življenja, kraljestvo svetosti in milosti, kraljestvo pravice, ljubezni in miru" (Pref. v maši Kr. Kralja).

NAJDENI MIR

Že s svojim vstopom v svet ob svojem rojstvu zato naš Odrešenik nastopa kot "Knez miru". Prvo veselo oznanilo, pozdrav, geslo njegovega kraljevanja, ki ga Novorojeni z bornega kraljevskega prestola jasli po svojih glasnikih pošilja ljudem, je "Mir ljudem na zemlji"; prvi kraljevski dar, ki ga razliva na svet, v hrepeneča srca pastirjev — mir.

"Silno so se prestrašili" pastirji prvi hip ob prikazni angela, ki jim je oznanil rojstvo Odrešenika. A poslanec "Kneza miru" ne more biti sejalec strahu. "Ne bojte se", jim je govoril, "oznanjam vam veliko veselje, ki bo za vse ljudstvo..." In že so začuli slavospev množice angelov, ki odtlej v svetu ni utihnil: "Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem..."

Zamaknjena srca sta napolnila mir in veselje, ki mu niso vedeli imena, v katerem so enodušno govorili: "Pojdimo torej in pogledjmo, kar nam je oznanil Gospod!" In so hiteli... Še po vrnitvi k čredam nisu nehali Boga slaviti in hvaliti za vse, kar so slišali in videli.

Skrivnost prve svete noči in Kristusovi čudeži miru se v svetu ponavljajo po Cerkvi še vedno. Posebno pa to čutimo o božičnih praznikih, ki so nam posebej "praznik miru". V skrivnosti svete noči vedno znova doživljamo resnico sladkega kraljevanja Kneza miru, vsaka sveta noč nam je nov dokaz, da je mir mogoče doseči po Kristusu, mir — tako čudovit, kot ga svet dati ne more.

Spomni se svete noči, kot si jo doživljal v naši stari domovini. Vsa fara se je že prej v adventu prenovila in pripravila na praznik rojstva Odršenikovega v molitvi, zbranosti, zakramentih. V tihoti svete noči se je vse od blizu in daleč zgrinjalo proti farni cerkvi. Gosta tema je morda zagrinjala našo zemljo, jo zavijala megla, morali smo morda gaziti sneg, se prebijati skozi snežni metež, morda nam je oster mraz rezal do kosti in nam mrzel veter

Novoletna malitev izgnancev

V tem novem krogu mesecev in dni,
Gospod, odloži šibo in rešeto,
nad nami stori križ z roko presveto
in dobri setvi daj, da dozori!

Plevel iztrebi, vrzi med smeti,
pravici meč in žezlo daj to leto,
resnico poveličaj — zlomi dleto
in zdrobj kladivo v pesteh laži!

In vse, ki so zbog Tebe križani,
v vstajenje dvigni,
v zmagi daj jim cvesti;
vsem, ki zbog Tebe so ponižani,

na prve sedeže pomagaj sestit;
in vse, ki smo si bratsko zblížani
po žrtvah, daj v oteti dom privediti!

Bogdan Budnik

bičal lica, a v srcih nam je bilo tako svetlo in toplo, mehko in prijetno; svet mir se je razlival v njih kot nad vso zemljo, nad katero se je v ljubezni sklanjalo nebo, ko je preko dolin ingričev vel veseli pozdrav božičnih zvonov od fare, ki so prepevali pesem miru: "Mir ljudem na zemlji..." In smo bili res tako mirni v sebi, tako smo bili vsi dobri med seboj, vse je bilo med nami odpuščeno in pozabljeno, bili smo kot ena družina dobrih otrok predobrega nebeškega Očeta. V Njegovi hiši, bleščeče razsvetljeni cerkvi, se je zbrala vsa fara. Vse kleči, vseh poglede veže eno samo: oltar, jaslvice; in v slovesni tišini svetišča veže misli, hvaležnost, ljubezen in srečo vseh src v eno samo molitev počaščenje novorojenega Kneza miru glas pesmi, ki se razliva nad množico: "Bodi čaščno, o Dete preblago; sama Ljubezen do nas te rodi!" Od jaslvic pa se zdi, da se nam kot odmev na našo molitev glasi mili pozdrav nebes: "Mir ljudem na zemlji!"

Je to podoba odrešenega človeštva, ki je doseglo svoj mir izgubljenega raja. Človek je tu spet v prijateljstvu z Bogom, zato sam v sebi tako srečen v notranji harmoniji srca, vse mu je tako dobro, vsi so mu bratje, še narava se mu zdi tako prijazna, vse kot na sveže, ko je komaj izšlo iz dobrotnih božjih rok.

* * *

To je problem miru v luči vere.

V božični skrivnosti je vsa in edina rešitev tega vprašanja, vsa njega preprostost in težava, ki je v vrnitvi človeka k Bogu po Kristusu, po Cerkvi, k miru izgubljenega raja. Vsaka sveta noč nam pomeni nov klic k miru. — Ali svet to razume? Ali razumeš to ti, ki ti srce takó neutešeno hrepeni po miru in sreči, pa se ti zdi to tako daleč in nedosežno?

Za nas osebno pač ni težave. Za nas bo ta sveta noč kot vedno praznik miru, česar nam pač nikdo ne more vzeti, zaklada, ki ga kot najdragocenejše nosimo s seboj: v prijateljstvu z Bogom mirno in veselo srce in naše medsebojno bratstvo in prijateljstvo v ljubezni božjih otrok. Kadar bo svet v celoti doumel to skrivnost miru, ko bodo narodi padli na kolena pred novorojenim Knezom miru, bo svet šele imel svoj božič, bo doživel čudež božične skrivnosti. Naj bi nas prazniki temu, kar je vsaj nezavedno hrepenenje vsega trpečega človeštva, čimbolj približali.

GOSPODOVI PRIHODI...

V božjem kraljestvu, t. j. v sveti Cerkvi začenjamo bogoslužno leto, v katerem se obnavljajo skrivnosti odrešenja oziroma jih vedno znova podoživljamo, že prvo adventno nedeljo. Takrat nam Cerkev z apostolom kliče: "Vemo, ura je že, da od spanja — od mlačnosti, od greha — vstanemo, kajti zdaj je naše zveličanje bliže ko tedaj, ko smo vero sprejeli — vsak dan smo bliže večnosti" (Pr. Rimlj 13, 11. 12). Prve tedne cerkvenega leta govorimo o adventu, o Gospodovem prihodu. Na kakšen prihod Cerkev misli?

Najprej se s Cerkvijo v duhu uživljamo v neodrešeno človeštvo v stari zavezi. S pravičnimi stare zaveze hrepenimo po tolikokrat napovedanem **Odrešeniku**. To pripravo na **Odrešenika** vodijo predvsem prerok Izaija, evangelista stare zaveze, Janez Krstnik, spokorni pridigar ob Jordanu, in deviška Mati božja Marija.

Ves advent z **Izajem** vsak dan obujamo goreče hrepenenje: "Rosite nebesa od zgoraj in oblaki naj deže Pravičnega. Odpre naj se zemlja in rodi Zveličarja" (Iz 5, 8). Pogosto slišimo njegovo napoved: "Glejte, devica bo spočela in rodila sina in njegovo ime bo Emanuel — Bog z nami" (Iz 7, 14). Napoveduje vsaj dvakrat v adventnem bogoslužju: "Pogrnala bo mladika iz Jesejeve korenine in cvet bo zrastel iz njegove korenine. Počival bo na njem duh Gospodov, duh modrosti in umnosti, duh sveta in moči, duh vednosti in pobožnosti, in napolnjeval ga bo duh strahu božjega" (Iz 11, 1-3). Na sveto noč pa sami zvemo resnico njegove prerokbe: "Otrok se nam je rodil in sin nam je dan, in na njegovih ramah je vladarstvo; in njegovo ime je: Čudoviti, Svetovalec, Bog, Močni, Oče prihodnjega veka, knez miru" (Iz 9, 6).

Malahija, zadnji prerok stare zaveze, je napovedal še drugega glasnika, ki bo neposredno pripravil Gospodu pot: "Glej, pošiljam svojega glasnika pred tvojim obličjem, ki ti bo pripravil pot pred teboj" (Mal 3, 1; pr. Mt 11, 10; Mr 1, 2). In res značajni in spokorni **Janez Krstnik** ves advent kliče: "Pripravite pot Gospodovo, izravnajte njegove steze; vsaka dolina naj se izpolni in vsak hrib in grič naj se zniža; in kar je krivo, naj bo ravno, in kar je hrapavo, naj postane gladka pot: in vse človeštvo bo videlo zveličanje božje" (Lk 3, 4—6). Še vedno so v

zgodovini dobro pot pripravljali Gospodu veliki značaji in globoki spokorniki!

Nikoli v cerkvenem letu pa Cerkev tako prisrčno ne časti **Marije** kot v adventnem času. Na praznik Brezmadežne zremo na obzorju veliko ženo, ki z deviško ного zatira stari kači glavo, v rokah pa drži prihodnjega **Odrešenika**. Bog se ozira nanjo, ko govori zapeljivi kači: "Sovraštvo bom naredil med teboj in med ženo, med tvojim zarodom in njenim zarodom. On (**Odrešenik**) oz. Ona (**Marija**) ti bo glavo strla." (Moz 3, 15). V zornični maši vsak dan poslušamo angelovo oznanjenje **Mariji** (Lk 1, 26—38); na kvatrti petek v adventu jo spremljamo na obisk k **Elizabeti** (Lk 1, 39—47); na bedenji dan pred božičem pa angel **Jožefu** naroča: "Rodila bo sina, ki mu daj ime **Jezus**, zakaj on bo odrešil ljudstvo njegovih grehov" (Mt 1, 21).

Globoka slovenska vera je pripravo na prvi **Gospodov prihod** dobro umevala. Si videl, kako so v temnih jutrih z bakljami v rokah hodili daleč iz hribov k zorničnim mašam vsak dan kakor ob nedeljah? Spokorni glas **Janeza Krstnika** so prav razumeli: z dobro adventno spovedjo so pripravili pot **Gospodu** v svoje srce. Koliko je bilo spovedovanja vse dni v adventu, posebno pa zadnje adventno nedeljo! Posebno pobožno so molili zjutraj, opoldne in zvečer angelsko češčenje. Vsak večer so molili skupaj v družini veseli del rožnega venca in morda zapeli še kako adventno ali **Marijino** pesem. **Marsikje** so devet dni pred božičem slovesno spremljali **Marijo** iz hiše v hišo v spomin na **Marijino** pot iz **Nazareta** v **Betlehem** in iskanje prenočišča v **Betlehemu**.

Na sveti večer so doma vse počedili. V kot so postavili jaslice. Pripravili so ogenj iz blagoslovljenih šib in blagoslovljeno vodo. Ob angelskem češčenju zvečer so vse prostore pokropili in pokadili, prižgali pri jaslicah lučko, pokleknili, zmolili angelsko češčenje in vse tri rožne vence in peli ob jaslicah božične pesmi.

Kako je tudi tebe pretresel sveto noč božični zvon, ki te je vabil k polnočni maši. Tam si z **Marijo** in **Jožefom** molil božje **Đete**. Pri berilu ti je **Pavel** dopovedoval: "Razodela se je milost Boga, našega **Odrešenika**, vsem ljudem" (Tit 2, 11). Angel pa pastirju in tebi oznanja: "Ne bojte se; zakaj glejte, oznanjam vam veliko veselje, ki je za vse ljudstvo:

Rodil se vam je danes v mestu Davidovem Zveličar, ki je Kristus Gospod" (Lk 2, 10 do 11). Prvič poslušamo množico nebeške vojske, ko poje: "Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so blage volje" (Lk 2, 14). — Pri zorni ali pastirski maši Pavel ponovno dopoveduje: "Razodela se je dobrotljivost in ljudomilost Boga, našega Odrešenika" (Tit 3, 4). Zato s pastirji govorimo: "Pojdimo v Betlehem in pogledjmo to, kar se je zgodilo in nam je oznanil Gospod" (Lk 2, 15). — Pri veliki ali dnevni maši pa Pavel dokazuje, da je novorojeno Dete Bog, Sin božji (Hebr 1, 1—12), zato pa toliko bolj razumemo njegovo ponižnost, da je iz ljubezni do nas postal človek: In Beseda je meso postala in med nami prebivala (Jn 1, 14).

V sveti božični osmini prihajamo molit božje Dete s prvim mučencem Štefanom in dolgo vrsto mučencev; tudi iz našega naroda so med njimi. Klanjamo se učlovečeni Besedi z deviškim apostolom Janezom in izbrano množico čistih duš. Z nedolžnimi otročiči prihajajo množice naših otrok, ki prinašajo Detetu darove za poganske otročiče, da bi mogli kmalu postati božji otroci. — že sveti zvezda milosti Modrim z Vzhoda. Njim kot prvim zastopnikom poganskega sveta se pridružujejo skozi vso zgodovino množice narodov, ki jih je luč sv. vere privabila k božjemu Detetu. Si se Ti tudi letos tako ali podobno pripravil na Gospodov prvi prihod?

Ali čuješ napovedi **drugega prihoda Kristusa kot Sodnika**? Kako Jezus prvo adventno nedeljo resno govori: "Znamenja bodo na soncu in luni in zvezdah in na zemlji bo med narodi stiska in zmeda zaradi šumenja morja in valov. In ljudje bodo koprnili od strahu in pričakovanja tega, kar pride na ves svet; zakaj nebeške sile se bodo majale. In takrat bodo videli Sina človekovega priti na oblaku z veliko močjo in slavo (Lk 21, 25—27).

Na kvatrtro soboto v adventu **Pavel** napoveduje dobo hudobije in čas Antikrista, ki bo nasprotoval in se vzdigoval čez vse, kar se imenuje Bog ali se kot božje časti. A Gospod Jezus ga bo končal z dihom svojih ust in uničil s sijajem svojega prihoda (2 Tes 2,) 1—8). Na četrto adventno nedeljo isti Pavel opominja: "Zatorej ničesar ne sodite pred časom, dokler ne pride Gospod, ki bo tudi osvetlil, kar je v temi skritega" (Pr. 1 Kor 4, 5). Še pri angelski ali polnočni maši Cerkev po Pavlu govori, da se odpovejmo brezbožnosti in posvetnim željam in na tem svetu trezno in pravično in pobožno živimo, pričakujoč blaženega upanja in veličastnega pri-

hoda velikega Boga in Zveličarja našega Jezusa Kristusa (Tit 2, 12—13).

Molitev na bedenji dan združuje misel obojnega prihoda: "O Bog, ki nas vsako leto razveseljuješ s pričakovanjem našega Odrešenja: daj, da bomo tvojega edinorojenega Sina, ki ga z veseljem sprejemamo kot Odrešenika, brez strahu gledali tudi kot prihajajočega Sodnika: Gospoda našega Jezusa Kristusa, Tvojega Sina."

Ali vsi zremo na življenje, burne dogodke okoli nas, zgodovino svojega naroda v luči prihodnje sodbe?

Bog je ljubezen (1 Jn 4, 8-16). Iz te ljubezni hoče, da bi se vsi ljudje zveličali in prišli k spoznanju resnice (1 Tim 2, 4). Sv. vera nas jasno uči, da sami iz sebe niti misliti ne moremo začeti o rešitvi iz spon greha, o spreobrnjenju in zveličanju. Za vsako zveličavno dejanje nam mora priti naproti Odrešenikova milost. Tako **prihaja Odrešenik s svojo milostjo** k posameznikom in vsej človeški družbi. Tisoč načinov najde, da more priti do nas. Morda je tudi tebi že kdaj govoril kakor nekoč Avguštinu: "Kakor podnevi hodimo pošteno, ne v požrešnosti in pijanosti, ne v nečistosti in nesramnosti, ne v prepiru in nevoščljivosti (Rimlj 13, 13). Morda te je za 8. dec. spet dvignila misel: Fant, ne pozabi na Marijo! Drugič spet slišiš v notranjosti vprašanje: Kdaj misliš kreniti na lepšo pot? Kaj če bi nocoj umrl? Ali nisi bil bolj srečen, dokler nisi okusil strupa greha? Tako božja milost prihaja, nas razsvetljuje, krepi našo voljo, nam pomaga do spreobrnjenja in zgledega življenja po veri. Kako sprejemaš klice milosti?

On, ki je v naročju Očetovem (Jn 1, 18), je prišel iz ljubezni do nas v naročje deviške Matere. Prišel je med nas, da bi imeli življenje in ga imeli v izobilju (Jn 10,10). Vse dni človeške zgodovine je hotel bivati v zakramentu presv. Rešnjega Telesa v naročju Cerkev med nami, da bi mogel **prihajati osebno k nam**, nas izoblikovati po sebi, dobro pripraviti za vstajenje od mrtvih, prihodnjo sodbo in večno življenje (Po Jn 6, 53-58). Si videl naše otroke, koliko fantov, mož in mater, ki so pogosto, tedensko, da, vsak dan pripravili Gospodu dostojen sprejem v svojem srcu? Blagor mu, kdor razume neoumljivo skrivnost Gospodovega osebnega prihoda k nam!

Sprejmimo radi Kristusa, ko prihaja k nam za božič, po milosti, pri sv. obhajilu. Potem se bomo njegovega prihoda k sodbi veselili. Vedimo: "V nikomer drugem ni zveličanja; zakaj nobeno drugo ime pod nebom ni dano ljudem, da bi se mi mogli v njem zveličati" (Apd 4, 12).

Dr. Filip Žakelj

Noč ljubezni

Ne vem, kako da me v dneh pred božičem pogosto napada neka malodušnost, nek pesimizem. Dozdeva se mi, da nismo vredni vedno novega božiča, da nismo nanj notranje kar nič pripravljeni, da je naša miselnost, naše življenje tako tuje skrivnosti svete noči in njenih dogodkov, da je ne moremo docela doumeti in vase sprejeti, da bi bili z novo-rojenim Detetom prerajeni v novem duhu in življenju, ki nam ga sveta noč razodeva in oznanja.

Leto za letom gre sveti večer mimo nas, ne da bi nas resnično obogatil. Skrivnostno čepa pesem svetonočnih zvonov nas zaziblje v božično razpoloženje; domače božične navade nas postavijo v naše domove tam preko morja in vzbude v nas spomine in hrepenenje; spet zaživijo v naših srcih naša mlada leta, ko smo tako otroško občutili tiho srečo božičnih praznikov. Vso to mehko lepoto le ohranimo. A vse to je pre malo. So bolj sanje kot resničnost. Mi pa potrebujemo resničnega božičnega blagoslova, resničnega novega rojstva Deteta v nas samih, resničnega pre-rojenja, prav danes in prav tu.

Revni in ubogi smo in mnogočesa pogrešamo. Marsikaj tega nam tudi božič ne more dati. A zdi se mi, da smo najbolj potrebni medsebojne ljubezni, dobrote, srčne plemenitosti. In tega nam božični prazniki morejo in morajo dati; prav to nam hočejo dati, to nam prinašajo, ponujajo — le da bi hoteli črpati ob jaslicah iz tega bogastva.

V prvi sveti noči se je "prikazala človečnost in ljudomilost Boga našega Odrešenika". Vedno je bil, je in bo Bog Ljubezni in Dobrota sama. A Bog je neskončno vzvišen nad nami, ne vidimo ga in ne doumemo. Često zato ne vidimo in ne doumemo njegove ljubezni. Včasih se nam celo zazdi, da nam jo je Bog odtegnil. Na sveti večer pa se je njegova Dobrota "prikazala": zagledali smo jo s svojimi očmi, učlovečeno, človeško, občutili smo jo prav od blizu, prav med nami, po naše. Ljubezen kot človečnost in ljudomilost: neizmerno dobroto do človeštva, do ljudi. Sveta noč je zato svetla noč ljubezni in dobrote. To je njena najgloblja vsebina: iz ljubezni do nas se je porodila, ljubezen oznanja, ljubezen hoče sejati. Neskončni Bog je postal človek

iz nedopovedljive dobrote do ljudi, do vseh ljudi, dobrih in slabih, in ne zato, ker smo Boga ljubili, temveč ker smo ga žalili; ne zato, ker smo bili mi dobri, marveč, ker je on dober in da bi postali dobri; ne zato, da bi on kaj od nas prejel, marveč, da bi mi vse od Njega prejeli; ne zato, da bi bilo Njemu dobro, marveč da bi bilo po Njegovem življenju, trpljenju in smrti nam dobro; ne zato, da bi se maščeval nad nami, da bi nas kaznoval, marveč, da bi nam mogel čim bogatejše in širokogrudnejše odpustiti. Sam sebe je izničil, da bi nas mogel voditi za roke kakor otroke, da se ne bi zgubljali v temi in smrti; stopil je na zemljo nam enak, da bi mogli stopati v njegove stopinje. Samo in zgolj za nas, za človeštvo, ki ga je kot Boga zavrglo, je prišel na svet kot človek, da bi nam pomagal, da bi nas rešil. Ali smo skušali kdaj razmišljati o tej dobroti in ljubezni svete noči? V jaslicah se začenja na križu končana pot učlovečene Dobrote na zemlji. Mar se naj čudimo, da je Jezusov nauk ljubezni, da je njegova prva in največja zapoved — zapoved ljubezni, da je to "njegova" zapoved, da je njegova oporoka ob zadnji večerji oporoka ljubezni: "Ljubite se med seboj, kakor sem jaz vas ljubil." Resnično moramo reči, da spada ta ljubezen in z njo nujno združena dobrota srca k bistvu krščanstva. Ne more biti po takem drugače, kot da je prav ta ljubezen ločilno znamenje Kristusovega učenja, t. j. kristjana: "Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, ako se boste ljubili med seboj."

Ob teh mislih me z grozo napolni zavest, kako malo, kako premalo je tega Kristusovega duha, te ljubezni in dobrote v svetu. vam velika veselje, ki bo za vse ljudstvo: Ne mislim tu na veliki svet, ki ne najde miru, ker nima ljubezni. Mislim prav na nas, na naše ljudi in družine tu v emigraciji, ki smo ločeni od doma in drug od drugega, razpršeni po ogromnih daljavah, ki naj bi nas prav ta ljubezen zblíževala in družila. Mislim na vse nas, ki si prizadevamo, da bi rasli v Kristusovem duhu, ail ga vsaj ohranili. In tu se pogosto spomnim besedi sv. Frančiška Saleškega: "Tako zelo se pogosto trudimo, da bi postali dobri angeli, da pozabimo postati

— dobri ljudje." Dober človek! Kako topla nam postane, če ga najdemo: človeka dobre, dobrega srca, plemenitega, polnega razumevanja, oproščevanja, ljubezni. Je kakor topli žarek v hladni zimi.

V zimi brez dobrote. Kako hladno, mrzlo je pogosto naše srce! Ni v njem topline jaslic. Kar zazebe te, ko srečaš ljudi, ki vidijo na drugem le slabo, dobro pa prezrejo. Ljudi s črnimi očali! Ni dobrote v srcu, ki slabo na drugem še povečuje, in ne skuša razumeti, razložiti, omiliti slabosti. Pri sebi radi vse opravčimo, pri drugih ničesar. Obsojamo. In pogosto preneglo, krivično. Mar nismo tako zelo nagnjeni, da svojo slabo sodbo o drugem hitro raznesemo, slabo sodečim radi pritrjujemo, brez pomisleka verjamemo, dočim nam ne prija, če o bližnjem kaj dobrega slišimo. Res, tako srce ni plemenito! Opravljanje, obrekovanje, prišepetavanje je mnogim kar v krvi. Nevoščljivost nas razjeda in na nji hira in umira ljubezen. Oči imamo uprte le vase in zase, nesrečo in trpljenje drugih redko vidimo, še redkeje živo občutimo, prav redko pomagamo, in še to le, če nas nič ali skoro nič ne stane. Mnogokrat ne znamo resnično odpustiti, kaj šele povrniti zlo z dobrim. Trdi smo. Topi za druge, zaverovani vase; prestrogi do drugih, premehki do sebe; preobčutljivi zase, neobčutljivi, surovi do drugih.

Vso ljubezen smo razdali sebi, in nič je nimamo za druge. Res, veliko nasprotje z duhom jaslic, kjer gledamo Dete, ki je dalo vse za nas in ohranilo zase le pot trpljenja..

Napravimo ob jaslicah obračun o naši dobroti, srčni plemenitosti, ljubezni. Natančen obračun, ker smo v tem preveč površni, preveč popustljivi. A gre za veliko stvar: gre za to, da postanemo dobri ljudje, t. j. pravi ljudje in resnični kristjani, ne samo po besedi, ne samo v izvrševanju verskih dolžnosti brez haska. Saj je cilj duhovnega življenja postati podobni Jezusu, ki se nam je prikazal v jaslicah v polnosti svoje dobrote do nas ljudi.

Napisal sem te preproste vrstice, ne v očitnje, marveč v iskreni in srčni želji, da ne bi šla božična skrivnost brez koristi in tako brez notranje lepote in bogastva mimo nas. Da bi božje Dete vcepilo v naša uboga srca nekaj svoje neizmerne dobrote, da bi zažarelo več sončne svetlobe in topline ljubezni med nami, ki bi nas povezala, brate in sestre v tujini, res v eno družino, ki bi v njej živela prečudno lepa božična domačnost med nami in nas povezala in družila na težki poti življenja. Prinesla bi nam vsaj nekaj tistega, kar vsebuje nadvse lepa beseda: dom.

Dr. Ignacij Lenček

JOŽC SVETLIN: MILOST SVETE NOČI

ITREJE, kot bi pričakoval, je padal mrak svetega večera na prostrano begunsko taborišče. Med lesenimi barakami je že dišalo po kadilu in zadnji taboriščniki, ki so želeli nakupiti za božič še kak priboljšek ali okrasek za jaslice, so se zamišljeni vračali iz bližnjega mesta. Pota in steze med barakami so bile skoraj prazne. Hladen veter je vel od zasneženih gora, zato so vsi čepeli po barakah in se stiskali k malim pečicam ali pa so hiteli še z zadnjimi pripravami jaslic za večerno pobožnost.

Janez je zapustil kapelo, kjer je opravil še sv. spoved za praznike. Stopil je v svojo barako, v kateri je močno dehtelo po obilnem okrasnem zelenju, in se pozdravil s prijatelji. Vsi so bili že lepo praznično oblečeni, kolikor je bilo seveda v teh razmerah sploh mogoče. Zato je tudi Janez, ki je bil čez dan zaposlen, hitro stopil v svoj kotiček, se obril in opravil, potem pa sedel na posteljo in odprl božični časopis, ki je za praznike izšel v povečani obliki.

Toda ni bral dolgo, zakaj zmotil ga je globok vzdih sosedu Petra, ki je ležal na slamarici v svojem opažu. Gotovo ga muči kaka posebna bolečina, si je mislil Janez, zato mora stopiti k njemu in ga nekoliko potolažiti. Če drugega ne, mora vsaj voščiti srečne praznike svojemu prijatelju.

Peter je bil njegov mladeniški prijatelj. On in Blažetov šimen sta mu bila prijatelja že od najnežnejših otroških let; skupaj so se igrali, skupaj trgali šolske klopi. Po končani šoli sta on in Peter odšla v bližnji trg, da sta se tam izučila mizarske obrti, šimen pa je ostal doma na posestvu. Toda staro prijateljstvo je še vedno ostalo živo in čeprav so se le redkeje sešli, so se marsikako nedeljo zbrali in se pogovorili o skupnih prijateljskih stvareh.

Ali nesreča je hotela, da sta se šimen in Peter oba zagledala v isto dekle. Sprva je bila španova Francka Petrovo dekle. Toda Petrov vzburljivi značaj jo je polagoma odbijal in se je rajši odločila za šimna z njegovimi ljubeznivim in mirnim značajem. Petra je to bolelo in polagoma je vraslo v njem pritaženo

sovraštvo do šimna; le Janezovi spretnosti se je bilo zahvaliti, da ni prišlo med njima do odkritih sporov.

Potem so prišla nesrečna vojna leta, leta nemške okupacije z vsemi neizmernimi ne-srečami in prekucijami. Vsi trije so bili mobilizirani kot "prostovoljci" v nemško vojsko. Po nekaj mesecih vezbanja so bili poslani na rusko fronto, kjer je v neki bitki Šimen padel. Janez in Peter pa sta morala z nemško vojsko v Francijo, od tam v Italijo, kjer sta bila končno ujeta in sta po končani vojni prišla v sedanje begunsko taborišče. Domov se nista marala vrniti, ker sta zvedela, da je tam zavladal nesrečni komunistični režim.

Dočim je Janez vsa leta ohranil živo vero v svojem srcu, je Petra slabo okolje potegnilo za seboj. In tak je ostal tudi sedaj čeravno je gledal vsak dan okrog sebe dosti spodbudnih zgledov verskega življenja, zlasti še pri svojem prijatelju Janezu. Nič več ga ni moglo ogreti, ne prijateljska beseda, ne lepi zgledi. Bil je kakor roža, ki je usahnila in je še tako skrbna nega ne oživi več. Vendar pa je bil toliko strpen, da svojega "prepričanja" ni hotel vsiljevati drugim in jih pri opravljanju verskih vaj ni hotel motiti. Da pa bi tudi drugi njega ne motili ali da bi se ne zgedovali nad njim, si je iz šotorovine napravil svoj "kurnik" in živel kakor samotar. Le, kadar je vsa družina v baraki glasno molila skupni rožni venec, je večkrat pogodrnjal nad tem "večnim mlinom, ki ro-poče noč in dan" in se največkrat umaknil iz barake.

Mračen, sam vase zaprt, je hodil po taborišču, ne da bi imel kakega prijatelja, s katerim bi se razgovarjal, in otroci so se ga na daleč ogibali. Vsem je bil zagoneten človek. Janez je bil edini taboriščnik, ki je kramljal z njim, toda le ob večerih ali nedeljah, ker je bil čez dan v delavnik zaposlen.

Janez je stopil v njegov "kurnik" in ga pozdravil. Peter mu je komaj slišno odzdravil. "Bil sem pri spovedi," je, kakor že večkrat, tudi zdaj poskušal z nevsiljivo ljubeznivostjo. "Zato nisem mogel prej priti. Ker so že vsi taboriščniki opravili to dolžnost za božične praznike, sem rekel, se bom pa še jaz malo okrtačil. In ti — si bolan, da ležiš?"

Peter ni nič odgovoril. Zamišljen je gledal v strop, kakor da je vtopljen v globoko razmišljanje.

"Spet nov božič zdoma!" je slednjč vzdihnil Peter, v nevolji in bolečini. "Kdaj ga bomo praznovali doma? Menda nikoli več? Kar preseda mi to večno potikanje po tujem!"

"Božja volja je tako in nič ne moremo proti temu," je pripomnil Janez. "Potrpjeti je treba. Kdo ve, kam vse nas še zanese pot — morda še celo čez morje!"

"Čez morje? Jaz že ne — rajši prej skočim v vodo! Kaj mi vedno govoriš o božji volji! Po svoji volji sva tukaj — poprej pa po Hitlerjevi, kamorkoli so nas poslali. In če kam pojdem, pojdem tudi po svoji. Zakaj bi morali prav vse slabo pripisovati božji volji? Če je Bog že tako strašen, da nam edino le slabo hoče, kaj mi ga tako vsiljuješ? Hvala lepa za takega Boga!"

"Nihče ti ga ne vsiljuje. Bog je, je bil in bo, pa če ga ti priznaš ali ne. Le tvoja škoda je, če ga ne... Sicer pa, saj s teboj

Janez je stopil v njegov "kurnik"...

ni vredno govoriti o tem. Rajši načniva kaj drugega!"

Janez je uvidel, da je slabo naletel. Kakor če ranjenca zadeneš na rano in krikne v bolečini, se mu je zdel ta poskus. Toda Peter je očitno ravno tu hotel vrtati dalje.

"Pokaži mi že vendar enkrat Boga dobrega, ljubeznivega, Očeta, kakor moliš v Očenašu, ne pa, da me zmiraj strašiš in groziš ž njim kot s kakim komisarjem. Če je Bog — mora biti po moje resnična Dobrota, Ljubezen, Lepota — ne pa kot kak okrutni diktator, pred katerim vse trepeče!"

Janez se je zmedel. Ni mu znal prav postaviti odgovora. Mora poprej govoriti s kakim duhovnikom in tudi sam to premisliti. Njegova vera je bila preprosta, mu je rasla iz srca, kakor je pač preprosta vera kmečkega človeka. Peter pa je pobiral takele "šlagerje" pri ljudeh, ki so bili izvezbani za boj proti veri. Sicer je vedel, da tudi Petrova nevera stoji na slabih nogah, na takihle udarnih ugovorih, ki bi mu jih vsak bolje poučeni o verskih stvareh lahko izpodbil.

"Saj Bog tudi v resnici je to, kar praviš, da naj bi bil: Ljubezen, Dobrota in Lepota. Pozabiti pa ne smemo — in to taki, kot si ti, neradi slišite — da je Bog tudi neskončno pravičen, ki dobro plačuje in hudo kaznuje!"

"Hudo kaznuje?... " je skoraj tiho zamomljal Peter. "Ah, koliko bi moral potem kaznovati!..."

Vlegel se je znova na slamarico in se zamislil. Obraz mu je postal spet mračen, kot navadno.

"Ne misli, da si samo ti pojedel vso pamet; tisoči in stotisoči drugih pa, ki verjejo, pa so ostali brez vsake žlice. Poglej samo to množico beguncev tu, odraščениh mož in fantov, žena in deklet, ki so prav zaradi verskega prepričanja zapustili vse, domove, družine in vse, kar jim je drago in šli v to brezupno

beraštvo. Tisoči in tisoči pa so žrtvovali celo svoje življenje za vero! Joj, kako vse drugačen fant si bil nekoč, Peter, ko si bil še doma! Kaj ni bilo takrat lepo na takle sveti večer? Samo spomni se, kako smo s Šimnom včasih hodili k polnočnicam! Kako smo pokali z žabčami, zažigali barvaste vžigalice in jih metali v zrak, da se je vsa okolica barvasto razsvetlila, ali pa smo z dolgimi vžigalicami, ki so razsipavale zlate zvezdice, tekali med vrstami ljudi, ki so hiteli k polnočnici. Najlepše pa je bilo potem v cerkvi, ko so zabučale orgle in je zadonela po vsej cerkvi božična pesem: "Pastirci, iz spanja vstanite nocoj!"

"Da, lepo je bilo to nekoč!" se je razvnel Peter. "Kakor lepe sanje, ki se ne povrnejo več..."

"Najlepše pa je bilo, ko smo po zauživanju pohiteli k obhajilni mizi — skoraj vselej smo šli vsi trije skupaj, Ti, Šimen in jaz! In ko smo potem šli proti domu, smo rekli, da imamo jaslice v svojih srcih. Potem smo poslušali pesem zvonov iz vseh podružnic in ugibali, v kateri lepše potrkaajo. Se še spominjaš?"

"Kaj bi se ne spominjal? Saj ni tako dolgo od tega. Pa vendar smo v tem času za tem doživeli premnogo... Bolje bi bilo, ko bi bili manj!..."

"Bolje, zares, v marsikaterem oziru... Ti si izgubil svojo vero, oba pa predobrega prijatelja — Šimna. Jaz in Šimen, je, hvala Bogu, nisva... Pomisli, kako veren je ostal Šimen od zadnjega diha. In vendar ne moreš reči o njem, da je bil neumen fant! Bistrejši je bil od naju obeh!"

"Da, Šimen...!" je vzdihnil Peter in čuden blesek je zagorel v njegovih očeh.

"Še zadnje jutro pred tisto bitko je bil z menoj vred pri svetem obhajilu," je vneto nadaljeval Janez. "Posrečilo se nama je smukniti v neko vaško cerkev."

"Šimen, da je bil tisto jutro pri —?"

"Pri svetem obhajilu!" je hitro pristavil Janez, ker se je Peter nekako obotavljal izreči to besedo. "Jaz sam sem bil z njim in lahko to potrdim."

Plamen v Petrovih očeh je še bolj zagorel. Dvignil se je in se zagledal nekam predse, kot da ne more prav doumeti tega. Janez ga je začudeno gledal in se še bolj začudil, ko

"Ti — si ga ubil?!" je zatrepetal Janez.

je videl, da se je v Petrovih očeh zablestela solza.

"Ne trdim, da sem jaz take vrste, kot je bil Šimen. Ne morem se primerjati z njim, zakaj njegova vera je bila vse bolj globoka in živa. Tisto jutro mi je rekel, da sluti, da bo padel. Naj se zgodi božja volja, je rekel. In ko sem ranjenega tolažil, mi je še rekel: "Skrbi za Petra, da se popolnoma ne izgubi! Ne vem, kaj ga je tako zaslepilo. Naj Vsemogočni sprejme mojo smrt kot žrtev zanj, da bi spregledal. To mi bo v veliko tolažbo. Povej mu, da mu vse odpuščam!"

Peter je planil kvišku.

"Ali si izmišljaš, ali je resnica, kar mi zdaj pripoveduješ? Zakaj pa mi nisi tega že prej povedal?"

"Ne zameri mi, Janez. Glej, dolgo sem iskal primerne prilike, da bi ti to povedal. Pa si bil sam kriv, ker si bil vedno tako strupen proti takim besedam. Zdelo se mi je, da bi oskrunjal spomin na Šimna, če bi ti to ob neugodni priliki povedal. Danes pa, ko je ravno sveti večer in si razgovor prinesel na to, sem ti to razodel. Lahko mi verjameš, da je vse sveta resnica in lahko prisežem na to."

Peter je padel na obraz in zajokal.

Po baraki je zadonel prijazen duhovnikov pozdrav in po vsem prostoru je zadišalo po kadilu. Zadonela je božična pesem in vse se je zgrinjalo okrog jaslic, pred katerimi se je pričela domača pobožnost svetega večera.

Janezu se je zdelo najbolje, če pusti zdaj Petra samga. Zato se je tiho poslovil in se pridružil begunski družini, ki je pričela moliti rožni venec. Janezu se je zdelo, da še nikoli ni tako goreče molil, kot ta večer. Morda bo njegova molitev zdaj le prodrla v Srce nebeskega Deteta, ki tako ljubeznivo razteza svoje male ročice, kot bi hotelo v svoji neskončni ljubezni objeti ves svet. Molil je za Petra, da bi mu to božje Detece poslalo žarek svoje milosti v srce, da bi izpregledal in da bi mu užgalo v srcu plamen svete vere.

Po molitvi je duhovnik povzel besedo. Govoril je o neskončni ljubezni božji, ki je poslala na svet lastnega Sina, v revščino in bedo, prav tako, kot zdaj trpe oni, begunci, ki so kot ubogi pastirci okrog jaslic. Priklical jim je v spomin vse drage svojce v domovini, ki z njimi vred trpe, in priporočal, naj svojo bolečino žrtvujejo za vse tiste, ki so izgubili luč svete vere, da bi jo spet zadobili, in da bi tudi tisti, ki še niso imeli prilike doseči to luč, to uzrli. Božje Dete, ki je samo žrtveno jagnje za grešnike, bo to žrtev rado sprejelo in jo naklonilo tistim, ki tavaajo v temi nevere, da bi našli pot k jaslicam, kakor so jo našli revni pastirci in vsi ti, ki tu časte novorojeno Dete. In zagotavljal je s prepričevalno besedo, da bo božje Dete gotovo izpolnilo nebeško obljubo in poslalo mir v vsa srca, ki so blage volje.

Duhovnikova beseda je vsem globoko segla v srce, v očeh vseh pa so se lesketale solze in globoki vzdihni so polnili sveto tišino. Potem je spet zadonela božična pesem in ko je bila pobožnost končana, so si ljudje solznih oči podajali roke in si voščili srečen božič, kakor pravi bratje.

Janez je zamišljen odšel v svoj kotic in sedel na posteljo. Ni vedel, kaj naj stori, ali

naj znova obiše Petra ali naj ga zdaj pusti lastnim mislim. Spet je vzel časopis v roke in se zatopil v branje.

"Janez!" je skoraj tiho zaklical Peter.

Janez je hitro vstal in stopil k Petru. Ne navadna milina v Petrovem glasu ga je čudno iznenadila.

Peter je sedel na postelji in iz oči mu je sijala čudna vznemirjenost.

"Sedi sem, k meni," mu je proseče velel. "Nekaj bi rad govoril s teboj. Vem, da boš iznenaden... Kot svojemu najboljšemu prijatelju bi ti rad zaupal nekaj, česar bi ne mogel nikomur drugemu. Saj boš ohranil zase?"

"Mislim, da nimaš vzroka dvomiti o tem," ga je vzpodbujal Janez. V radostnem pričakovanju nečesa velikega mu je zaplalo srce. Morebiti pa je bila njegova molitev res uslišana?

"Prej sva govorila o šimnu, o najinem prijatelju — o tem, kako smo svoje dni lepo praznovali sveti večer in skupno zahajali k polnočnici. Pozneje pa veš, kaj je nastalo med nama... Mislim, da mi ni treba še posebej omenjati... Odkar se je Francka odločila zanj, je zrastle tako sovraštvo v meni — do šimna — da sem noč in dan samo tuhtal, kako bi se maščeval nad njim... Ni bilo to lepo, vem, toda — tako je bilo! Danes mi je neskončno žal tega, toda zdaj je prepozno... Krotil sem se, kar sem se mogel. Celo prijateljski sem hotel biti z njim. Toda čustvo je preraščalo pamet in misel na maščevanje mi ni dala miru noč in dan. Vem, da je bilo to krivično. Kaj je mogel on za to, če je imel dekle rad in če ga je tudi ona imela rada? Imel je vsaj toliko pravice do tega, kot jaz, posebno še, če ji je bolj ugajal kot jaz. Toda užaljeno srce ni sledilo pameti... Ko smo šli v vojsko, sem se potajil. Delal sem se na vso moč prijateljskega do njega, v srcu pa sem že sklenil črn naklep. Grda hinavščina je bila to, priznam in samega sebe me je sram za to. In ko smo prišli v bitko, sem svoj grdi naklep izvršil. Iz zasede sem streljal nanj — in ga ubil!..."

Zamolkel je bil Petrov glas in zadnje besede je že skoraj tiho govoril.

"Ti — si ga ubil?!" je zatrepetal Janez.

"Tako je... Ubil..."

Nekaj časa je vladala gluha tišina v Petrovem kotičku. Oba fanta sta nepremično obsejala in se gledala kot v neverjetno pošastno čudo. V obeh obeh so zablesteli solze.

"Odpusti mi, če moreš!" je s trepetajočim glasom zaprosil Peter in segel po Janezovi roki. "Pa saj vem, prestrašno je, da bi mi mogel odpustiti. Sploh je grdo, da se te upam kaj takega prositi. Lahko pljuneš vame, naravnost v obraz mi pljuni, ker kaj drugega vreden nisem!"...

Janez je močneje stisnil Petrovo roko. Drgetal je po vsem telesu, toda skušal se je obvladati. Čutil je, kako drgeta tudi Petrova roka.

"Kaj naj ti jaz odpuščam, Peter, če pa ti je šimen že sam odpustil? Edino nekdo je, pri katerem je težko zapisan ta strašni dolg..."

"Vem, Francka!" je hitro povzel Peter.

"Ravno danes sem prejel njeno pismo s prošnjo, naj ji sporočim, če kaj vem o šimnu..."

Naslonil mu je glavo na prsi...

"To je strašno, Janez! Kaj naj ji odgovorim?"

"Res je, da si tudi pred njo zadolžen, toda nisem zdaj mislil nanjo. Mislil sem na Tistega, ki je edini gospodar našega življenja in smrti, to je večni Bog!"

"Da, prav imaš... Toda On mi tega greha ne more odpustiti. Vem, ne more, ker je prevelik, pretežak! Moj Bog, ko bi ti mogel povedati, kako me to boli in peče!"

Naslonil mu je glavo na prsi in krčevito zaihtel.

Janez je bil kakor omamljen od te strašne novice. Misli so se mu zmedle. Živo mu je stopila pred oči šimnova smrt na bojnem polju in ne more spraviti v sklad njegovih poslovnih besedi, da Petru vse odpušča. Ali je vedel za Petrov zločin, ali ga je le slutil. Ali pa se mu je v smrtnem boju to razodelo, saj pravijo, da človek takrat vidi stvari, ki jih drugi ne vidijo, in mu je marsikatera uganka že tedaj razrešena? In zdaj je tu, njegov ubijalec, kakor skesan otrok po hudem dejanju, ko se razjoka od kesanja v materinem naročju. Takrat je rekel šimen, da mu bo v tolažbo, če bo Večni sprejel njegovo smrt kot žrtev za Petrovo spreobrnjenje in spoznanje. Morda pa je zdaj nastopil čas milosti, pridobljene s šimnovo smrtjo?

Ljubeznivo mu je položil roko na glavo in ga tolažil z najljubeznivejšimi besedami.

"Ne jokaj, Peter. Saj ti je šimen že odpustil in če mu hočeš napraviti tolažbo na onem svetu, kakor je sam rekel — se skesaj pred Bogom in ga prosi odpuščanja. Napačno misliš, če praviš, da ti Bog ne more odpustiti, še desnemu razbojniku je odpustil na križu in je bil gotovo še hujše zadolžen s svojo vestjo kot ti. Zaupaj, Peter, s prijateljsko besedo te prosim, skesaj se in se izpovej!"

"Ne morem, Janez, ne morem... Kaj poreče spovednik, če mu povem ta strašni zločin?"

"Sprejel te bo kot Kristus izgubljeno ovčico in se bo radoval, da je rešil novo dušo in jo v božjem imenu sprejel med otroke božje." Janez ni vedel, odkod jemlje toliko moči in znanja. Kakor da ga je sam sveti Duh nav-

dihnil, se mu zdi. Vso svojo govorniško sposobnost in versko znanje uporablja, da prepriča Petra, kako je to edina pot k očiščenju in miru, ki bo potem zavladal v njegovem srcu. Ni treba, da pove Francki o svojem dejanju, dovolj je, če pove, da je šimen padel. Toda povedati je dolžan vse spovedniku, tako kakor da bi se pred Bogom izpovedal, ker je spovednik božji namestnik in ima od Boga samega oblast, v Njegovem imenu odpustiti grehe. Nekaj pokore pa je tudi treba za greh. Če si je upal storiti zločin, naj najde zdaj tudi toliko moči, da bo to povedal spovedniku.

Ta misel je močno vplivala na Petra.

TRINAJST BOŽIČEV.

Leta devetnajststošestintrideset... Peli so božični zvonovi v soparno noč in v hrum pocestne železnice, avtomobilskih hup ter pokanje raket... Glavo sem naslonil v dlani...

Daleč so bile moje misli... Na okno ljubljene doma, tam v daljni Sloveniji, so potrkaile in za hip poväsovale v družbi matere bratov in sestra; naše misli so se srečale, čeprav si niso mogle stisniti rok.

Na beli javorjevi mizi je stal poprtnjak, zavit v snežnobeli prt, na katerem se je sladko ime Jezusovo odražalo kot velika hostija. V bogkovem kotu je skrivnostno utripala v jaslicah rdeča lučka in obsevala Jezuščka, Marijo in sv. Jožefa...

Mati so brali iz starih svetih bukev, bratje in sestre so pisali pisma odsotnim in se pretrgano pomenkovali... "Kaj naj še napišem Janezu?" Mati so odložili knjigo in segli po pismu, da sami še kaj pristavijo...

"Prav, Janez. Prosim te, bodi tako dober in poišči mi spovednika. Čez kako uro, ko malo premislim svoje življenje, pridem v kapelo. Dotlej pa me pusti tu samega!"

Peter mu je še priznal, da je zadnje dni večkrat — ob poznih večernih urah — obiskal kapelo. Toda vselej je obupan pobegnil iz nje, kajti njegov greh mu je preveč težil dušo, da bi mogel kaj moliti. Toda nocojšnji večer mu je prebil led v duši. Saj ni res, da je brez vere, to je bil le izgovor, ker si je hotel s tem le težiti duševne boje in jih dušiti v sebi.

Janez mu je obljubil, da bo neutegoma poiskal spovednika. Krepko mu je stisnil roko in ga poljubil. Peter ga je objel in oba sta nekaj časa pritajeno ihtela. Potem se je Janez poslovil in šel iskat spovednika, še nikoli v življenju ni kakega opravka tako z navdušenjem in radostjo opravil, kot tega. Spovednika, ki se mu je zdel najbolj primeren, je hitro našel.

Videl je, kako je čez uro Peter s težkim korakom prestopil prag taboriščne kapele. Ni ga hotel več motiti. Vzel pa je rožni venec v roke in vneto molil za prijatelja, da bi mu olajšal težko spoved. In ko je ob polnočnici pristopil Janez k angelski mizi, je z radostjo opazil, da kleči poleg njega tudi Peter. Solze so mu zalile oči in tudi Petru so gosto teklo po licih. In ko sta se spogledala, je sijala iz njunih oči tolika radost, kot jo more čutiti človeško srce le v najsrečnejših trenutkih življenja. Zdaj je spoznal Peter, kako neskončna je dobrota božja, ljubezen in lepota! Gotovo je ta hip zaplavala tudi šimnova duša med angelci, ki so radostno popevali ob Kristusovem rojstvu:

"Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji, ki so blage volje!"

Pred oprtnjakom je stal zlat križ s širokim stojalom. Peter je segel po ključku in navil automat. Kmalu se je oglasila mila melodija, kakor da prepevajo božji angelci.

A vse to je le spomin... Samo bežna misel, ki je v hipu preletela neskončne dalje. Nekaj grenkega sem začutil v prsih, pod dlanmi pa sem začutil solzo...

Pogledal sem na uro. Čas je že!

Pa sem pohitel na cesto in na omnibus. Hrupna noč me je zajela. V gostilni na voglu so kričali igralci, ki so metali kocko in igralne karte; na pragih so postajale radovedne ženske; tramvaj je hrumel, vozila so drvela, iz vseh strani je pa puhtela vročina...

To je Božič?... To je Sveti večer!...

Še mi je kanila solza. Božič v teh pasjih dneh?... V tej dečeli pač ni o Božiču mrza, zato pa tudi ni Božiča v srcih ljudi, ker pač:

me čutijo, kako je Jezuščka zeblo in da je iz ljubezni do nas hotel trpeti. Zato so polne gostilne, polne plesne dvorane, zato odmeva hrup iz domov... Ti ljudje pač nič ne mislijo, da so bili odrešeni in da so bili na svet rojeni zato, da bi zaslužili nebeško domovino. V čaši šampanjca pozabljaajo, da so in da morajo biti otroci božji...

Grenko je bilo v mojem srcu...

Šele ko sem pristopil k oltarju za polnočno mašo in je zaigrala sladka melodija ter se oglasila pesem: "Božji nam je rojen Sin", sem se spet zavedel: da, res je Božič in celo v tej daljni tujini ga more občutiti tudi slovensko srce.

Božiči so si sledili.

Prišlo je leto devetintrideset.

Spet so se pojavila božična drevesca v izložbenih oknih. Sonce je gorelo nad prašnim mestom, po stenah so klicali veliki lepaki: "Festeje la Naviñad cristianamente"...

Slike iz Evrope pa niso bile božične, temveč vojni grom je odmeval iz njih. Groza se je razlila čez mnoge dežele.

"Mir ljudem na zemlji," tako so spet ponavljali angelski pevci, toda narodi niso hoteli prisluhniti njihovem sporočilu: "ki so Bogu po volji". Ljudem je pač le do tega, da bi bili po volji sebi, svojim željam, svojemu pohlepu... Boga jim ni več treba. Njegova postava jim je odveč in nadležna. Grmeli so topovi in brneli avijoni ter preglušili angelsko petje; zato je pa tekla kri v potokih in morje solza je tajalo sneg, ki je bil preveč gorak za plence betlehemskega Detecu.

Tudi tisti Božič se je oglasila svetočno pesem: "Zveličar nam je rojen zdaj, o angelska...", toda svet je bil preveč sovražen Bogu, da bi zaslužil dan božičnega miru. Pač so bila posamezna srca deležna tolažbe ob pogledu na veličino božje ljubezni, ki se nam razodeva z učlovečenjem Sina božjega, toda vojni hrup ni utihnil in besneči požar ne ugasnil, čeprav je čudni sij na nebu z grozo pretresel milijone ljudi, kateri so prisluhnili opominu Fatimske Marije.

Ob jaslicah smo zaupno molili k božjemu Detecu, naj vsaj našo sveto slovensko zemljo obvarje pred grozotami in naj ohrani naši domovini mir, ki je obljubljen njim, kateri vanj verjejo in ga ljubijo.

Spet je prišel nov Božič, ki smo ga praznovali pod gorečim južnim soncem in željno upali, da vsaj naslednji prinese svetu potrebnega miru, toda vojna vihra je besnela dalje in nam prinesla Velikonoč, ki je videla

grozoto vojnega vpada na Slovenijo, in tako nas je Božič leta enainštirideset našel bridko potrte.

Niso peli božični zvonovi v Buenos Airesu, ker tu sploh zvonovi ne pojo, ne za Božič ne za Velikonoč; tukaj zvonovi samo bijejo... Nikoli niso peli; a druga leta je bila v naših srcih in dušah božična melodija tako silna, da je harmonizirala svetočno zvonove v božično pesem, toda tisto leto je bilo vse zastoj. Božični zvonovi so bili kakor udarci sekire, ki so rezali v globino srca, da je krvavelo.

Soparna noč nas je dvignila. Strahovita nevihta se je razbesnela nad deželo, ki je rušila drevje, podirala drogove, odnašala strehe... Skozi besen naliv smo se gnali k slovenski polnočnici na Paternal. Marsikdo si je mislil: saj nikogar ne bo... Vse sile so se zbesnele tisto noč, na sveto božično noč, in tako se je zgodilo tukaj v daljni deželi to, kar so ljudje doma pripovedovali kot legendo. Sveti večer razodeva bodočnost prihodnjega leta...

Ljudje in narodi še niso hoteli doumeti, da je miru vreden samo tisti, kateri ga služi z žrtvijo samoljubja; da ne bosta prišla do sprave sosedu, ki nočeta velikodušno razpreti dlani, temveč vsak le prste k sebi krivi; da ni mogoč mir med narodi, kateri oblastno zahtevajo le svojo pravico in nočejo prisluhniti tistemu, kateri kaže na njihovo krivično početje in nasilstvo nad šibkim sosedom.

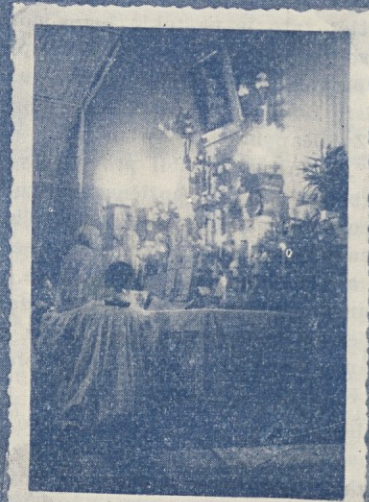
Razdivjala se je nevihta tisto noč, a še bolj grozotno se je kmalu na to razbesnela vojna vihra, v katero je peklenska sila vpregla bratomorno sovraštvo. Krik po svobodi je zaoril čez vso slovensko zemljo, pa so nekateri mislili, da so ga oznanili angeli svetlobe, in so se pognali v besni vrtnec, ki je požiral brate in sestre, žgal domove, cerkve in vasi...

Kakor človek, ko opazuje grozečo nevarnost, ki preti ljubljenu bratu, stiska prste v krčevito pest, kot da bi mogel s tem odkloniti sovražno silo, tako smo tudi mi tisto sveto noč stisnili naše roke v božično svetočno mirovno voščilo. Srce je pač čutilo grozoto tragedije, katera se je tisti sveti večer že zbirala nad našo domovino, toda naše misli niso mogle priznati, da bi moglo čez našo zemljo zavladati tako sovraštvo nad rodnimi brati...

"Mir se oznanja ljudem po nižavi", tako smo peli in hrepeneče prosili, da bi to bilo res, toda grozeča senca, katero je razprostrla svetočno nevihta, je ostala nad človeštvom, katero se raje potaplja v prokletstvo brez-

DEJANJAK:
SL. BOŽA IGRA

1946

POLNOČNIN OBISK
PAP. ODPOVA MS. ROTOLO

1947

Božnosti, pohlepa in pohote, kakor da bi pokleknilo k jaselcam in ob pogledu na borno božje Detece premislilo skrivnost osmih blagrov, kateri edini morejo pomiriti razprte brate, pravdarske sosede, sovražne narode in razdvojeno človeštvo.

Še so prihajali Božiči. Sonce je žgalo, da je curelo iz potnih teles v sencah božične noči. Željno so prihajale množice rojakov k slovenski polnočnici na Av. del Campo; z upanjem smo hiteli na božični dan k maši na Avellanedo; pa čeprav je bila vročina, da je ozračje migljalo, je pričel padati na srca hlad.

Slava Bogu na višavi in mir ljudem na zemlji, ki so Bogu po volji... te besede so pač odmevale iz leta v leto, toda tisto "Bogu po volji", je bilo kot gramoz na cesti, na katerega stopa človek in žival, kolo in plaz. Beseda "svoboda", ki je doma tako usodno razklala narod, je začela zabijati kline tudi med naša srca tukaj. Ne božja volja, temveč človeška trma naj bi postala osnova miru.

Malo je bilo takih, kateri so se zavedali, da svoboda in razbrzdanost ni isto. Vsi smo želeli svobodo naši sveti domovini; vsi smo hrepeneli, da bi iz razvalin vojne vstala zedinjena, prenovljena in močna; a malo je bilo takih, kateri so spreumeli že tedaj, kakšni so načrti tistih sil, ki hočejo naš narod pognati na tisto pot, na kateri ne more biti "Bogu po volji". Malo je bilo takih, ki so mogli uvideti, kako strašno se lahko zlorabi klic po pravi svobodi.

Tudi do nas je prišel glas tistih, kateri so obetali nebesa na zemlji človeku, ki se odpove božjim nebesom. Tako smo doživljali bridke Božiče, ki so bili brez božičnega veselja, pač pa polni groze betlehemske morije. Skoro si nismo upali pogledati v obraz, da ne bi tudi med nas, ki nas je Božič še družil, padla beseda "izdajalec"...

V tistih časih je le malokdo še hotel prisluhniti angelskemu oznanilu. Lepa beseda je izzvenela v prizvok, ki je zastrupljal duše z nezaupanjem.

Bolestna slika noči Velikega četrtna na Kajfovem dvorišču je nadomestila božično veselje.

"Tudi ti si eden tistih Nazarejčevih." Tako je vrgla dekla v obraz Petru in Peter je koprnel od strahu, trepetal pred žensko in jecjal, da ne ve zanj, da ga ne pozna, da ga nikoli ni videl...

O ljudje božji, kako smo mogli pozabiti, da je samo Bog večen in večna usoda naše

duše! Zakaj smo se zapletli v vrtinec slepe pogubne borbe, v katero žene človeka hudič samo zato, da bi zemljan pozabil nase in na svojo večnost!

Ali nam mar ni Odrješnik po angelih jasno povedal, da more biti božjega miru deležen samo tisti, kateri skuša božjo voljo vršiti?

Ali mar ne znamo več osem blagrov? Ali smo pozabili, da je nesebična ljubezen edini temelj srečnega sožitja na zemlji in večnega plačila v nebesih; da bo deležen usmiljenja, kdor deli usmiljenje!

Kako je mogel človek pasti tako daleč, da je namesto blagovesti ljubezni sprejel prekletstvo sovraštva?

Prišel mi je dvanajsti Božič v tujini... Krik sovraštva je preglušil božično pesem miru. Čeprav ni več divjala vojna vihra nad našo domovino, se sovražni dim še ni razpustil. Besede: "vojni zločinci", "izdajalci", in drugi izrazi, katere je izkovalo sovraštvo, so bili kakor opeka, katera je dvignila visoko steno med "stare Slovence", ki so le iz dalje prisluškovali bratomorni borbi in jo gledali skozi naočnike svoje velike domoljubnosti, ter med "nove Slovence", ki so začeli prihajati kot brezdomci, ki iščejo novo domovino.

Niso si mogli pogledati v obraz in ne povedati odkrite besede. Med tem ko je pri polnočnici zvenela večnolepa pesem: "mir se oznanja ljudem po nižavi", so se mnogi "stari Slovenci" zaprli sami vase. Njihova stalna mesta pri slovenski božični maši so ostala prazna... Ni še prišel dosti glasno do njih "jok betlehemskega otrok"...

Tako je prišel spet nov Božič, trinajsti Božič. Marsikaj se je med tem spremenilo. Za desetimi in stotimi so prišli tisoči brezdomcev. Ločilna stena se ni mogla več umetno vzdrževati. Krivična psovka o zločincih s krvavimi rokami je splahnela v nič. Vedri in odkriti obrazi mladcev, kateri so osvajali srca vsakogar, ki jih je srečal, nasmeh naših deklet in boleča žalost mater in očetov ter betlehemsko uboštvo drobnih otrok, to je razorožilo sovražne sile in porušilo ločilno steno... Ne, to niso morilci, ne zločinci, ne izdajalci in tudi ne nevredni otroci slovenskega naroda. So žive priče strašnega zločina, ki se je zgodil nad domovino, prišli so sem zato, da nam dajo priliko, da izkažemo, če smo spreumeli, kaj je prava krščanska ljubezen. Mi, kateri smo slišali le od daleč o vojnih grozotah, naj bi olajšali bolečino bratom, kateri so izgubili dom, svojce, domovino

in vse, razen golega življenja...

Spet prihaja Božič.

Naj bo sedaj konec sovražne kletve in naj prevlada med vsemi pesem božičnega miru in ljubezni, katero nam je prineslo betlehemska Detece.

Pač ne bo med rojaki nobenega tistih Betlehemcev, ki so Jožefu in Mariji zaprli vrata in ju odpravili dalje!

Ne sodite, da ne boste sojeni! Bodite usmiljeni, da boste usmiljenje dosegli! S kakršno mero merite, s tako se bo tudi vam odmerilo.

Betlehemska zgodba Jezusovega rojstva se je samo enkrat zgodila, a za nas se vedno znova ponavlja, zakaj tudi mi jo moramo poživljati. Ene je zadela vloga Jožefa, ki proseče na vrata trka; na drugih je, da vrata velikodušno odpro...

Ali se zavedaš, da se jutri vloge lahko za-

menjajo? Morda boš kmalu moral trkati na tuja vrata, potreben pomoči? Morda bo kmalu na tvojih vratih prosil tisti, kateri ti danes odpira ali zapira...

Daleč je naša domovina. Naj bi nad njo božji angelci razlili obilje božjega miru, to naj bo naša molitev. Toda uslišana bo naša prošnja le, če bo prihajala iz src, ki so premagala sovraštvo in ki so polna nesebične ljubezni in velikodušnosti, katere nas uči božje Dete.

Tako naj se na letošnji Božič zbere vse občestvo našega naroda, katerega je božja Previdnost privedla v to daljno deželo, da bomo pri jaslicah, ob pogledu na revnega Jezuščka, vsi doumeli našo veliko nalogo, katero imamo vsi: da si medsebojno velikodušno pomagamo, da drug drugemu vse odpustimo in da obnovimo v naših srcih obljubo zvestobe in ljubezni Odrašeniku. Janez Hladnik

EL LIBRO DE LA VIDA

A LOS LECTORES DE "LA VIDA ESPIRITUAL"

Durante los últimos meses alcanzó el número de los nuevos inmigrantes eslovenos a unos 4.500. Ese factor, además de aumetar el radio de acción de la Revista, nos obliga también a ciertas modificaciones en la Dirección y Redacción.

La Revista, hasta ahora una especie de "magacín", dedicará en adelante sus páginas sólo a los temas de la fe, moral y educación.

Sin embargo no dejará de formar puente entre lo esloveno y lo argentino, ofreciendo a sus lectores en castellano obras maestras traducidas del esloveno y por otro lado brindando a los eslovenos traducciones argentinas. Así saldrá en castellano "El libro de la Vida" del filósofo esloveno Dr. Alejo Ušeničnik. Por otro lado brindaremos la traducción eslovena de la novela "Lo que Dios ha unido" de Hugo Wast.

Pidiendo que nos presten apoyo en delante igual que hasta ahora, la Dirección desea a sus lectores y amigos felices fiestas de Navidad y un bendicido año nuevo.

Padre Juan Hladnik.

LOS PRINCIPALES DATOS SOBRE MONS. DR. ALEJO UŠENIČNIK, AUTOR DE

"EL LIBRO DE LA VIDA"

Con la obra "El libro de la Vida" brindaremos a nuestros lectores la publicación más popular del personaje esloveno más famoso en el campo cultural. Con 80 años de edad vive todavía Mons. Dr. Alejo Ušeničnik en Ljubljana, capital eslovena, siendo su genio creador preso del estéril régimen comunista yugoeslavo, sin dejar de ser fuente, de la cual se alimenta la sana cultura eslovena en la patria y en la emigración.

Mons. Dr. Ušeničnik, o mejor sencillamente "Alejo", como allí todo el mundo lo llama, tiene el mérito, de haber sido durante medio

siglo ideólogo indiscutido del movimiento católico entre los eslovenos. Ocupó ese lugar luego de haber completado Mons. Mahnic la misión de establecer las líneas divisorias, para salvar así el pueblo del diluvio del liberalismo. Coincidió eso con la fructífera actividad del Cardenal Missia, que logró despertar la conciencia católica del pueblo esloveno. Era en el año 1892, cuando tuvo lugar el "Primer congreso católico esloveno", que exigió los principios católicos por base para todas las organizaciones y la vida pública y privada del pueblo esloveno.

Entonces, era cuando el Cardenal Missia acertó descubriendo el genio de Alejo y lo mandó a Roma para completar allí los estudios teológicos. Simultáneamente al invitó Dr. Mahnic a colaborar en la revista "Rimski katolik".

Ni bien terminó sobresalientemente sus estudios, regresando a su patria tuvo que enfrentarse con la tarea que tan merecidamente llevara durante medio siglo. Dr. Mahnic, redactor del "Rimski katolik", fué nombrado obispo para la vecina Croacia; el Cardenal Missia murió; Alejo se vió colocado, a pesar suyo, en una tarea de grandísima responsabilidad. Entonces empezó a desarrollar sus actividades que resumiremos en breves términos dividiéndoles en los siguientes párrafos: 1. Científico, 2. crítico y orientador de las corrientes espirituales, 3. su personalidad.

1. Usenicnik es principalmente filósofo. Su genio, su inclinación, su estudio profundo y sus principales obras le merecen ese título. Es uno de los más destacados representantes de la neoescolástica, con especial profundidad en lo de la "Crítica del conocer". Su sistema reúne amplio conocimiento de las fuentes y de los problemas de la noética con la crítica y prudencia. Lo destaca su dinámico y constante progreso al sacar conclusiones y posiciones en frente de nuevos descubrimientos. La evidencia y precisión de su estilo y su sentido exquisito estético al expresar su idea, es algo único. Lo mismo caracteriza también sus escritos sociales. La "Sociología" publicada en 1908 es una obra maestra, cimentada sobre la doctrina y experiencias anteriores, indicando hacia las alturas sublimes de una mejor sociedad, según las encíclicas. Magistralmente acierta sacar provecho de las fatales aberraciones de la humanidad.

Inapreciables son sus méritos de científico y sabio en la cátedra de profesor de filosofía en la universidad de Ljubljana. Sus conferencias y disertaciones son depósitos de sabiduría y arrastraron a la juventud universitaria católica eslovena hacia un catolicismo práctico y profundo.

2. El hombre dotado de semejante talento, y enriquecido con tamaña erudición, fué elegido para encausar las corrientes espirituales, que invadían la mentalidad eslovena en lo concerniente a la cultura y política. Luego de haber experimentado vivamente el veneno corrosivo de esa filosofía materialista, que logró infiltrarse en el atmósfera del estudiante contemporáneo, se internó más profundamente todavía en el modernismo. A través de

la confusión de las corrientes filosóficas erróneas y confusas del fin del siglo, se agudizó su espíritu escrutador y su don de separar lo bueno de lo falso, de entre la confusión de las ideas, que invadieron Europa antes y después de la guerra de catorce. Subjetivismo, personalismo, relativismo, el repudio contra la autoridad y la organización, la entrega de sí mismo a la intuición y al sentimentalismo etc., invadieron a la juventud europea cual neblina venenosa. Esas corrientes produjeron en Eslovenia a "los cruzados", que reunían la flor de la juventud eslovena de más nobles sentimientos. Usenicnik no omitió ninguna oportunidad de compenetrarse con conocimientos exactos de la ideología y mentalidad de esa juventud, tanto de los individuos destacados cuanto de la corriente colectiva, para dar realce a lo positivo y para fustigar lo negativo. A él le corresponde el mérito, de haber descubierto ya entonces y como primero, los síntomas del "bolchevismo cultural", que empezó su sistemática filtración venenosa de la cultura y opinion públicas.

Larga sería la lista de sus obras científicas y literarias. Todas ponen de manifiesto su espíritu penetrante y su aptitud de compenetración y comprensión de los demás, manifiestas a través de sus críticas y análisis constructivos y orientadores. Jamás atropelló a nadie; jamás pierde la serenidad, al tratar de desarmar a su adversario en las polémicas. Así por ejemplo, sin indignación ninguna, liquidó unas mezquinas teorías de cierto profesor, que en un libro pasó los límites de su competencia profesional. Magistralmente estrujó las míseras afirmaciones, sin mencionar el nombre del autor, cuyo nombre figuraba tan sólo en el epígrafa del artículo.

Sorprende también su gran conocimiento de la literatura universal. Su conocimiento abarca en una forma completa las riquezas culturales griegas, latinas, alemanes, italianas, francesas, castellanas y de todos los idiomas eslavos además del inglés.

Su conocimiento no se limita a la parte filosófica, sino también saborea el arte, ya que el mismo es también maestro del estilo y de la palabra en verso y prosa.

3. Ese hombre genial, lleno de sabiduría y prudencia, guía espiritual de su pueblo, ampliamente conocido también entre los grandes sabios del mundo, autoridad indiscutible en todo lo concerniente a la filosofía y sociología, quedó sin embargo como modelo de humildad. Su modestia queda algo sorprendente. Jamás buscaba puestos visibles ni siquie-

ra toleraba ponderaciones de ninguna especie y bajo ningún disímulo. Cuando lo visitó algún joven con tendencia de jactancioso, no se cansó de prestarle oídos y conversar amablemente, y no tardó en acertar la forma como hacerlo serenar de tal manera que lo dejó a la vez escarmentado y estimulado. Toda su apariencia es modesta personificada. Su rostro, con la prosáica pelada, era como para ilusionar a uno. La cara, que a primera vista parece vulgar, adquiere un resplandor mágico, ni bien llega uno a ponerse en contacto directo con su sublime pensamiento. Así fué que el famoso arquitecto esloveno, Dr. Plecnik, no vaciló en definir la cara del Dr. Usenicnik como "la más hermosa cara eslovena". La encarnación de un sublime ideal.

Todos sus extraordinarios talentos dedicó a la incansable búsqueda de la verdad y precisamente en esta tarea fué, por donde alcanzó a comprender lo mismo que todos los verdaderos prohombres de la sabiduría, de que lo desconocido es infinitamente más que lo que uno llega a saber. La ampliación de su conocimiento le hacía ver cada vez más y mejor su insignificancia y los límites de su alcance.

Esa profunda humildad suya se manifestó especialmente en su relación para con la Iglesia, maestra infalible en todo lo referente a la verdad, no sólo sobrenatural sino también filosófica y moral. Al notar de que su estudio lo llevaba a los caminos opuestos a los de la Iglesia, no vaciló un segundo en reconocer de que el error debe ser suyo. Y si al principio su proceder era sólo un acto de su humilde fe, sus largos estudios y experiencias le han dado acerca de ello también pruebas de evidencia, dado que su incansable espíritu no paró antes de dar con el error suyo y siempre logró descubrirlo.

Tan amante era de la Verdad que no demostró ninguna vergüenza, si alguna vez, en el ardor de su conferencia, al escapársele algún error, le interrumpió algún escucha para rectificarle. Su propia persona no era para él otra cosa que trasmisora de la verdad. Su "yo" quedó diluido en su sublime propósito de servir a la Verdad.

Como logró prescindir absolutamente de su "yo" en la búsqueda de lo verdadero, así sabe tratar también a los demás. El no tiene en ese sentido ni amigos ni enemigos. Por eso acertó a descubrir, entre las confusas afirmaciones de los mozalbetes, no sólo lo positivo que afirmaban, sino también a muchos jóvenes de los cuales supo formar luego útiles colaboradores y formadores de la vida profundamente católica entre el pueblo esloveno.

En su gran amor de la Verdad crecía cada vez más también su apego a la Bondad y Belleza. No sólo las bellas letras, sino también las bellas artes forman el riquísimo depósito de su genio y de su gabinete (si es que no lo han depojado ya de lo que con tanto cariño juntaba). Su amor a lo Bello lo llevó también a la perfección espiritual de su carácter. Sabiduría y asceta a la vez es maestro que lleva irresistiblemente a sus alumnos hacia Dios y hacia la vida virtuosa. En la escuela de él se vivía la verdad de que todo viene de Dios y de que todo debe llevar hacia El.

Para final todavía un resumen fugaz de su vida y de sus obras.

Nació en 1868 en Poljane, pueblo, que dió a los eslovenos muchos personajes de gran mérito. En su casa aprendió la verdadera actividad de la vida esencialmente cristiana. Estudió en Ljubljana y en el Germanico de Roma. Ordenado sacerdote (1894) tuvo que dedicarse a la formación del verdadero espíritu católico en el pueblo esloveno. Le tocó la dirección del periódico: "Rimski katolik", que luego modificó su título en "Katoliški obzornik", y más tarde en "Čas" (Tiempo), órgano católico científico esloveno. A la vez que la dirección de ese trabajo lo obligaba a mucho estudio, lo obligó también a una gran producción intelectual en carácter de crítico y escritor, cuyo efecto son tratados aparecidos fruentemente también en otros idiomas.

Con no menos cariño se dedicaba a su cátedra en el seminario mayor de Ljubljana, donde trataba la sociología, como materia de su predilección y que dió por efecto el grandioso libro "Sociologija", aparecido en 1908.

En los decenios antes de la guerra de 1914 se desarrollaba una feroz batalla espiritual en Eslovenia entre el liberalismo y la Iglesia. Para salvar el pueblo de ese veneno espiritual se organizaban grandes congresos católicos eslovenos, cuyo organizador y móvil intelectual era precisamente el Dr. Alejo Usenicnik.

Al terminar la guerra en 1918 fué nombrado profesor de filosofía en la facultad teológica de la Universidad de Ljubljana. Se dió al trabajo y en 1921 ya publicó el primer tomo de su libro "Introducción en la Filosofía", al cual sucesivamente siguieron dos tomos más, brindando así al pueblo esloveno una obra magnífica filosófica, que pone en sombra los mejores manuales de cualquier pueblo grande. Bajo los títulos "Nuestros Caminos", y "Principios" aparecieron tratados populares de los temas más sublimes y de la

mayor actualidad. Incomparables son sus extensos comentarios a las encíclicas sociales y dogmáticas. Su sublime ciencia sociológica expuesta en el comentario a la encíclica "Cuadragésimo año" colocó cimientos a la organización social y cultural de la vida pública sobre los principios católicos.

El libro suyo, que ha llamado interés especialísimo, es "El libro de la Vida", publicado en 1924. Alcanzó entre las obras de él la mayor popularidad. El tema elevadísimo de los problemas más actuales que atormentan al hombre moderno; el hombre, la vida, el alma, Dios, examina en una forma encantadora. A la vez que brinda a los católicos la seguridad de su fe, lo arma magníficamente para la conversación con los ignorantes y disensión con los adversarios. Sólo Dios conoce los milagros de conversión que obró ese libro, indispensable para toda biblioteca eslovena. Si bien trata un tema tan sublime,

a pesar de un radio reducido a un millón de los eslovenos en Yugoslavia, alcanzó cuatro ediciones agotadas ni bien aparecían. También apareció ese libro en las traducciones croata, checa y alemana.

Todas las obras de Dr. Usenicnik son alhajas preciosas por lo cual se hacía cada vez más alto el pedido de reeditar las obras. El humilde autor accedió ese pedido sólo a la exigencia formal de su obispo y bajo su propia redacción aparecieron 10 tomos de sus escritos en los últimos años antes de la segunda guerra mundial. El régimen comunista impidió la salida de los tomos 11 y 12, ya listos para la publicación y mandó quemar todo el stock existente de los libros anteriores.

No pudo con eso paralizar al espíritu de Dr. Alejo Usenicnik que quedó consagrado director ideológico del pueblo esloveno a pesar de Stalin y Tito.

Prof. Gerzinič

KAR JE BOG ZDRUŽIL

Začenjamo z objavljanjem prevoda znamenitega romana, ki ga je napisal argentinški pisatelj **Martínez Zuviria** (pseudonim Hugo West), rojen leta 1883.

I.

Bolnica s škrlatno tenčico.

V onem letu je padel praznik sv. Rešnjega Telesa na 8. junij.

Čeprav je manjkalo še skoraj dva tedna do astronomskega začetka zime v Buenos Airesu, je bil tisti dan najbolj mrzel v letu. Sedem stopinj pod ničlo je kazal termometer ob šestih zvečer, ob uri zgodnje maše Vzhodnih misijonarjev, ki so že nekaj časa imeli svoj samostan in cerkev v predelu južnega predmestja.

Patru Gazapo, višjemu družbenemu predstojniku, se je bilo posrečilo uresničiti lepe sanje še iz časa, ko je bil v Shanghaiu: ustanoviti hišo v Buenos Airesu in drugo v Rio de Janeiro.

Obe hiši sta sedaj uspevali. Zlasti je cvetelo delo v kolegijih, saj je bilo toliko poklicev, da si je pater Gazapo od zadovoljstva kar mel roke in že pravil mlademu duhovniku, posvečenemu v Shanghaiu, kako ga bo poslal z dvema tovarišema ustanavljat še drug dom v kako sosednjo državo, n. pr. v Chile.

Tisto jutro je bila še tema in skupni zvonec še ni predramil iz spanja dobrih misijonarjev, ko ti zazvoni telefon, ki ga je superior imel za nujne slučaje ob zglavju svoje postelje.

Brž se zbudi, sname slušalko in zasliši vrtarjev glas:

"Tu je neki mladenič, ki sprašuje po vas, prečastiti."

"Neki mladenič? Za božjo voljo! Ob tej uri obisk? Ali fant morda misli, da rajši govorim kot spim? ... Saj sem komaj po polnoči legel, ko smo imeli v hiši..."

"Da, da, prečastiti," je prekinil vrtar, kajti poznal je predstojnika kot moža mnogih kreposti pa tudi zelo zgovornega.

"Imeli smo obisk brazilskih duhovnikov, ki so nam prinesli novic..."

"Da, pater superior, že vem. Toda ta fant ne prihaja na obisk, ampak išče spovednika za umirajočega..."

"Zakaj mi tega ne poveste prej, človek božji!"

"Ko me pa prečastiti ne pusti govoriti!"

"No, že dobro, takoj se oblečem in v hipu bom pri vratih, ti pa..."

Vrtar je že odložil slušalko, pater Gazapo je pa še vedno z eno roko držal telefon in govoril, ne da bi ga kdo poslušal, dočim je z drugo grabil po hlačah. Ko je opazil, da govori v prazno, je pustil slušalko, se prekrižal in že bil oblečen.

"Brr... pasja noč!" je rekel, ko je odprl vrata na hodnik, po katerem je vlekel mrzel veter. "Ta mraz bi bil na mestu v Guaderrana ne pa v Buenos Airesu, ki so mi ga naslikali bolj vročega kot je moj ljubljeni Shanghai." Da se zavaruje pred prehladom, je šel nazaj, poiskal šal, potem pa odločno stopil ven, da

so udarci njegovih peta odmevali po zmrzlih ploščah hodnika.

Na porti — če lahko tako imenujemo sobo, predeljeno s špansko steno, za katero je bila postelja — je dobil vratarja, ki si je grel roke pri pečici s prasketajočo žerjavico. Poleg njega je molče stal tisti, ki je ob tako neprijemni uri iskal spovednika.

Bil je visok in suh mladec temne polti kot vojak, ki se je vrnil iz vojske, pa finih potez, lepih črnih oči, v katerih pa se je zrcalila žalost in skrb.

Ko je pater zagledal ta dva tiha človeka, je vzkliknil:

“Kako ti molčiš! Čemu je pa Bog ustvaril jezik? Da bi Ga častili in poveličevali. Kajti zapisano je, kakor pravi sv. Pavel, ‘da mora vsak jezik izpovedovati Boga’. Navajam vama kar po kasteljansko, da pač razumeta. Drugače bi navedel po latinsko ali celo po grško. No, sinko moj, ki kar naprej molčiš, kaj te je privedlo sem ob tej uri?”

“Pater, prihajam po vas za nekega bolnika,” je odgovoril fant, ne malo presenečen nad patrovo zgovornostjo. Dobro pa mu je del polni in moški patrov glas, njegov ponosen obraz s črno brado ter toplota, s katero mu je stisnil roko.

“Bolnik? V nevarnosti morda? Ali dobro veš, sinko, da me ne kličeš k mrliču? Kajti v teh slabih časih se sorodniki spomnijo Boga in njegovih zakramentov šele, ko je bolnik v zadnjih vzdihljajih, ko je z eno nogo že na drugem svetu. Prihajajo po spovednika, ko se revček že bori s sv. Petrom, da bi ga pustil tja, kamor ne spada...”

“Ni mrtva, a bolna, zelo bolna...”

“A, je ženska... Morebiti tvoja mati?”

“Ne, pater.”

“Tvoja sestra? Tvoja žena? Tvoja hči? No, tvoja hči ne more biti, si še premlad!”

Med tem sta že stopila na cesto, ki je bila tisto noč kaj neprijazna in negostoljubna. Veter od zahoda je prinašal na svojih krilih večni mraz z gora.

“Naj bo vse iz ljubezni do Boga!” je zamrmral pater Gazapo.

Ne srečo je bil mladenič naročil avto, ki je čakal pred vrati. Notri sta bila na varnem. Spovedniku se je otajal jezik, ki mu je za hip zamrznil.

Medtem ko je avto drvel skozi temino — saj je le tu pa tam svetila kakšna luč — je že spet kramljal.

“Pa, kako to, da si prišel pome, čeprav me ne poznaš?”

“Bolnica mi je povedala za vas. Rekla mi je: Želim, da mi pokličeš patra superiorja Vzhodnih misijonarjev, ker spadam v njihovo faro.”

“Aha!” je vzkliknil pater, v srcu zadovoljen, da ga ni prišel iskat le slučajno, temveč namenoma kot predstojnika kongregacije, ki si, kakor se vidi, že pridobiva prijateljev v velikem mestu, čeprav je še nova. “To me da veseli, sinko, da bolnica, za katere zdravje že prosim Boga, ve za Vzhodne misijonarje in za našo hišo. Je tako?”

“Tako je, pater. Hodila je k maši v vaš samostan, mislim.”

“Bravo! To mi je všeč... In ti, zakaj ti ne hodiš? Brez najmanjše nadutosti, ki v teh

stvareh ni primerna, ti lahko rečem, sinko moj: Vzhodni misijonarji so izbrani otroci božji; pojavili so se v svetu, ko najbolj primanjkuje duhovniških poklicev, kajti vinograd Gospodov je velik, a delavcev je malo. Koliko si star, sinko moj?”

“Petindvajset let, oče.”

“Kot nalašč za poklic,” je vzkliknil pater sam zase.

Nato se je zavrnil fantu v obraz in vprašal: “Ali veš, koliko prebivalcev ima svet,”

“Ne, oče.”

“Kakih 2400 milijonov. Ti je znano, koliko od teh jih časti Kristusa?”

“Malo več kot desetina. Se ti ne zdi, da obstaja največja človekova sreča v tem revnem življenju, če se posveti pridobivanju sveta za Kristusa. Se ti ne zdi?”

“Da, oče.”

“Dobro. Vidiš, sva že tam. Dasi si star 25 let, imaš še vedno čas delati v vinogradu Gospodovem. Ne bi bil delavec prve ure, pa tudi zadnje ne. Prišel si nekako opoldne. In če bi zagrabil za plug v prvem trenutku in se ne bi oziral nazaj, bi napravil toliko ali pa še več kot kdor koli izmed nas. Tu ne igra vloge starost ne šola, ampak duh, ki — kot pravi evangelij — veje, koder hoče... Ali ti nisi nikoli začutil poklica za duhovnika?”

“Ne, oče...” je skromno odgovoril mladenič.

“Kako ti je ime?”

“Jožef Marija...”

Ni mogel izgovoriti priimka, kajti misijonar ga je prekinil z vzklikom:

“Kako imenitna patrona imaš! Priporoči se ji in ju prosí, naj te razsvetlita, in če je božja volja, naj ti dasta ta poklic, če ga nisi doslej čutil, bi ga pa mogel čutiti. Zažec skoči tam, kjer najmanj pričakujemo. Tako se je zgodilo meni, ki nisem nikdar mislil na duhovništvo, dokler...”

“Oče,” je rekel mladi mož in ga rahlo prekinil, “jaz sem poročen...”

“Slabo zate,” je bleknil pater Gazapo, pa takoj skušal omiliti: “Zakaj mi pa tega ne poveš, duša moja?!”

“Ker me niste vprašali.”

“Dobro. Bolje je, kakor pravi sv. Pavel, poročiti se kot goreti... Hočeš, da ti povem po latinsko? Ne znaš latinsko? No, če ne boš duhovnik, ne vem, čemu bi ti bila latinščina. Povej, katerega poklica si! Zdaj ne boš rekel, da te ne vprašam.”

Mladi mož je pomišljal. A ta trenutek se je patru zdel cela večnost. Spremljevalec ga je začel vedno bolj zanimati. Jasne poteze njegovega obraza, polt “Criolla”, a z izgovarjavo tujega naglasa, kakor da bi poslušal mešanico španskega in angleškega.

Ker le ni dočakal odgovora, je misijonar ponovno vprašal, a ne več naravnost.

“Gotovo si Argentinec.”

“Da, oče.”

“To mi ugaja. Zelo rad imam Argentinec. Prepričan sem, da bom dobil v tej veliki in plodni deželi mnogo poklicev, se pravi, mnogo mladeničev tvojega rodu, ki se še niso vpregli, kot si se ti. Zakon, veliki zakrament, pravi sv. Pavel. Toda še boljše napravijo tisti, ki

izročje svoje srce popolnoma... A pustimo to za drugič. Vprašal sem te, sinko, s čim si služiš kruh..."

Težko mu je šlo z jezika. Končno pa je povedal:

"Po poklicu sem iskalec biserov..."

Očeta Gazapo je kar presunilo. Na Vzhodu je poznal nekaj iskalcev biserov, ni pa mislil, da naleti nanje tudi v Buenos Airesu.

"Ribič ostrig, si rekel?"

"Ne, oče; iskalec biserov."

"Ne morem se načuditi, Jožef Marija... Če je res, kar mi praviš, povej mi no, kje izvršuješ ta tako nenavadni poklic v teh deželah."

"Sedem let sem se ukvarjal z njim, oče, v drugi zelo oddaljeni deželi."

"Na vzhodu?"

"Da, oče... Ostalo vam pove moja gospa, gospa grofica... Dospela sva, oče. Izvolite izstopiti..."

Avtomobil se je res ustavil pred hišo lepe zunanosti z ograjo in vrtom na ulico.

Tam med drevesi na pločniku je nekdo stal in opazoval. Visok mož, izredno močan, verjetno tujec. Spoštljivo se je odkril patru, ki je stopil iz avtomobila. Ne da bi kaj rekel, je mož stopil naprej in odprl ograjo in potem hišna vrata.

Jožef Marija, ki se je zamudil z voznikom, je prišel k njima.

V hišni veži je svetila luč, in tam si je misijonar lahko ogledal tega že drugega znanca skrivnostne noči.

"Ta že ne bo iskalec biserov," si je rekel, "mora pa biti mornar. Pozna se mu po načinu hoje, ker se guga z ene strani na drugo, kakor če bi hodil po ladijskem krovu... No, takoj si bom na jasnem..."

Natiho je vprašal Jožefa Marijo:

"Stavim kar hočeš, da je ta mož..."

"Mizar," mu je hitro odgovoril mladec, ne da bi kaj več razlagal, kajti ravno so dospeli v spalnico bolnice, ki je bila, kot se je zdelo, mirno zaspala.

Pod mehko lučjo električne svetilke, pregrnjene z modrim robcem, se je na blazini izredno jasno odražal nežen profil mlade ženske; njena od tropičnega sonca zagorela polt je spominjala na temno raso. Škrlatna tenčica ji je zakrivala glavo, da ni bilo mogoče videti njenih las. A če bi človek sodil po njeni polti, so morali biti črni kakor vran... Tako vsaj je mislil pater Gazapo, ki se je kar malo zmedel, ker je ob postelji zagledal še dve drugi ženski, zelo čedni — eno kakih štiridesetih let, in drugo zelo mlado.

(Se bo nadaljevalo.)

POJDIMO K BARAGU

Koncem junija 1947 smo Slovenci v tujini proslavili stopenetletnico rojstva največjega Slovenca, škofa Friderika Baraga.

Ta obletnica je zlasti begunskim Slovencem prišla zelo prav. Spomnila nas je, da imamo v naših iskanjih po rešitvi še eno, še skoro povsem neizkoriščeno možnost: priprošnje svetniškega našega Baraga.

S svojo priprošnjo pri Bogu naj bi nas Baraga izpeljal vse iz nevarne Evrope v bolj varne prekmorske dežele, kjer naj bi nam svetil, da se ne bi izgubili in se nekoč morda še srečno vrnili domov.

Zato so po pobudi uredništva "Katoliških misijonov" ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman, Slovenski socialni odbor in Baragov odbor v Rimu izdali in poslali vsem begunskim skupinam v Evropi poseben poziv, ki ga v naslednjem navajamo:

LJUBLJANSKI ŠKOF GREGORIJ ROŽMAN
SLOVENSKI SOCIALNI ODBOR V RIMU
IN BARAGOV ODBOR V RIMU

vabijo vse begunske Slovence, da se v težkih zadevah svojega begunstva in izseljenstva in v svojih željah za čim prejšnjo vrnitev v svobodno domovino zatekajo po pomoč k našemu svetniškemu škofu FRIDERIKU BARAGU

Slovenski begunci odhajamo v daljno tujino...

Težka, križeva je ta naša pot. Ljubimo domovino. Ljubimo svojo rodno zemljo in bridko nam je, ko se oddaljujemo od nje, ko je vedno bolj zapuščamo...

A zapuščamo jo, da ji bolj gotovo ostane mo zvesti, da se ji ohranimo, da očuvamo v svojih srcih pravo ljubezen do nje in vseh njenih svetinj. V težki življenjski borbi na tujih tleh se hočemo ojekleniti, se telesno in duhovno okrepiti in se vsi do zadnjega, kot en mož, pripraviti na blaženo uro božje Previdnosti, uro vstajenja in zmagoslavja, ko se bomo povrnili v naše ljube domače kraje ter začeli veličastno delo narodne obnove.

Na poti v tujino nas bo spremljala naša Brezjanska Marija. Njej smo se že zdavnaj izročili.

Spremljali nas bodo tudi vsi, ki so šli pred nami v večnost in počivajo v Gospodu.

Z nami bo zlasti naš veliki Baraga.

Ob stopenetletnici njegovega rojstva smo se spomnili, da se je tudi on, preganjan v domovini, umaknil v tujino, v severnoameriške pokrajine, ter tam zasadil drevo Cerkev med preganjanimi, izumirajočimi Indijanci. Bara-

ga je prvi veliki slovenski izseljenec, izseljenec zaradi Boga in za Boga. Njegovo izseljenstvo je bilo bogato blagoslovljeno za rast božjega kraljestva na zemlji in v blagor njegovi lastni duši. Vsi verujemo, da ga je njegova pot v tujino končno privedla v nebeško domovino.

Verujemo pa tudi, da Baraga iz nebes spremlja s svojo priprošnjo pri Bogu na naši izseljeniški poti tudi slehernega izmed nas; hoče in more nam pomagati. Kako nam bi njegova priprošnja in pomoč ne bila dobrodošla?

Prosimo Baraga, da bi bili tudi mi, kakor on, izseljenci zaradi Boga in za Boga, da bi bila naša pot v tujino božja pot, da bi se po njej ne le povrnili v zemsko domovino, ampak, da bi dosegli tudi končni cilj našega pregnanstva: domovino nebeškega Očeta.

Naj nam bo Baraga na izseljeniški poti vodnik, tolažnik, vzornik in pomočnik. Vzemimo s seboj na pot njegovo molitev za moč in oporo v bridkostih, ki se je sam z njo krepi. Molimo pa v begunstvu tudi molitev našega škofa Gregorija za Baragovo beatifikacijo. Naj bi Vsemogočni delal na Baragovo priprošnjo med nami čudeže, čudeže dušnega in telesnega zdravja na naši begunski poti, naj bi nas uslišal v naši pač največji želji, da se vrnemo v domovino in da doživimo zmago-slavno vstajenje božjega kraljestva v njej. Po teh čudežih in uslišanjih na Baragovo priprošnjo bomo Slovenci v Baragu dobili svetnika, ki bo kot poseben naš zaščitnik pri Bogu z oltarjev vodil slovenski narod v boljšo bodočnost.

Celovec, Rim, v avgustu 1947.

Obenem s tem pozivom se je natisnilo in razpširalo tudi 12.000 štiristranskih podobnic z Baragovo sliko, okrajšanim besedilom poziva, z Baragovo molitvijo za moč in oporo v bridkostih in z molitvijo za Baragovo beatifikacijo.

Slovenski begunci so se te pobude razveselili in pozivu sledili ter se Baragu priporočili.

Danes vidimo, da ne zaman. Naša emigracija se je kmalu nato sprožila in se neprestano nadaljuje že celo leto. Nad 6000 Slovencev je do konca leta 1948 že odpotovalo v dežele Severne in Južne Amerike in vedno novi transporti se odpravljajo. Tisoče ovir je bilo treba premagovati skupnosti in posameznikom, a ena za drugo so odpadale, in to v časih, ko smo že mislili, da ni rešitve, da je že vse izgubljeno, vse prepozno. In v novi deželi — če smo iskreni, moramo priznati, da

smo se Slovenci po prvih težavnih mesecih hitro in dobro znašli.

Baraga nam je pomagal. Hvaležni mu moramo biti.

A kar je važnejše: še naprej in še bolj moramo vanj zaupati in ga pomoči prositi.

Da, kakih 6000 se nas je že rešilo na varno. A če smo se rešili telesno, s tem še ni rečeno, da smo se rešili tudi narodnostno in duhovno... Kako potrebujemo za to Baragovega vzora in pomoči!

In če nas je nekaj tisoč že rešenih, jih pa prav toliko na rešitev še čaka, naših bratov in sester, ki so rešitve prav tako ali še bolj potrebni in si jo žele, kot smo si jo mi... K njih klicem k Baragu moramo pridružiti naše prošnje k njemu za njih rešitev tudi mi!

In naša domovina, naši dragi v njej?! Med tem ko mi tu vedno laže dihamo, je onim tam življenje vedno težje, upanje na rešitev vedno manjše, bojazen pred bodočnostjo vedno bolj strašna... Baragu svoje drage priporočimo in njemu v varstvo domovino izročimo! Saj tako razume našo ljubezen do dragih svojcev in ljubljene domovine, on, ki je tudi sam tako rad imel svoje lastne domače, ki je nazival rojake v domovini: "Preljubi moji Kranjci...", ki je za ohranitev maternega jezika in vere očetov med Slovenci tudi v daljnji tujini pisal, delal in skrbel...

IN V TA NAMEN?

Ali ne bi bilo prav, da se v Buenos Airesu kot središču slovenskih protikomunističnih beguncev ustanovi podoben Baragov odbor kot v Rimu, ki naj bi skrbel za to, da bi bila med begunskimi Slovenci misel na Baraga in zaupanje v njegovo priprošnjo živa?

In zlasti: Ali ne bi bilo prav, da bi se v Združenih državah, kjer edino se more narediti kaj stvarnega začetnega za Baragovo beatifikacijo, pod vodstvom za Baragovo zadevo tako vnetega ljubljanskega škofa dr. Gregorija Rožmana in s sodelovanjem tja na novo došlih slovenskih duhovnikov in laikov poživila ta naša velika narodna in verska akcija? Ali ne bi bilo prav, da bi se v ta namen reorganizirala slovenska Baragova zveza v USA?

Kolikor se bomo za Baragovo priprošnjo in svetniško čast zavzemali, toliko nam je bodano.

Zato: Baraga, zaupanje vanj in delo za njegovo beatifikacijo — spet v središče našega verskega in narodnega življenja!

L. L. C. M.

LUJAN... V vsej Južni Ameriki to ime domače zveni.

Dve uri se voziš z avtobusom iz Buenos Airesa proti notranjosti dežele, pa si tam.

Mestece z 20.000 dušami. Ob njega skrajnem robu se vije reka, v zelenje odeda, ki mu je dala ime. Ob njej kipita v nebo dva veličastna, nad 100 m visoka zvonika. Narodno svetišče Argentinec, Urugvajcev in Paragvajcev se iznad argentinskih planjav dviga pred teboj. V njem kraljuje "Virgencita" Južni Ameriki.

Pravijo, da nad 3 milijone romarjev vsako leto prihiti k Njej. Mnogi potujejo dneve, 1000 in še več km daleč; cele grupe hodijo peš 100, 200 km; ko stopijo čez prag bazilike, padejo na kolena in drsajo do "Camarina", Marijine kamrice... Malokdo je brez zaobljubne sveče v roki, malokatera brez šopka najlepšega cvetja.

Pri Mariji molijo, vsi zaverovani vanjo. Argentinec na splošno malo ve o veri, zato tudi malo veruje; a tega, kar veruje, se ne sramuje. Živo verujejo v Marijino poslanstvo, trdno zaupajo v njeno pomoč, vroče ljubijo njeno Srce.

Vsi — ne le ubogi, tudi bogati; ne le preprosti, tudi učeni in imenitni; navaden "descamisado" in njegov leader Perón. Da, tudi predsednik argentinske republike je velik prijatelj lujanske Marije. Zadnjič, ko je srečno prestal nevarno operacijo, je bila njegova prva pot v Lujan, kjer se je skupaj s svojo soprogo in sodelavko Evito pri maši kleče zahvaljeval Njej, ki je Zdravje bolnikov.

320 let že bdi lujanska Marija nad Južno Ameriko. Skromno se je naselila v tedaj še skromni deželi — veličastno kraljuje v sedaj ponosni državi.

Slovinci se imenujemo Marijin narod. Ne le eno, sto in sto cerkva in kapel smo ji zgradili. V vsakem koncu naše zemlje pa smo ji postavili še posebna romarska svetišča: Gospa sveta, Ptujška gora, Rakovnik, Sveta gora, Višarje, Žihpolje, Žalostna gora, Zaplaz in druga, posebno pa naše Brezje, naše marijansko središče.

Danes ne moremo na Brezje, ne na kako drugo domačo božjo pot, mi, ki smo v tujini — in nam je hudo.

Toda lahko se potolažimo. Marija je samo ena — povsod ista: na Brezjah, pri Gospej Sveti, na Ptujski in Sveti gori, na Višarjah — prav ista je v Lujanu.

Če je Marija želela, da smo v domovini romali k Njej na Brezje, danes od nas v Argentini želi, da romamo k Njej v Lujan. Tam nas pričakuje s svojimi posebnimi milostmi, kot nas je včasih pričakovala na Brezjah...

Zato pa je prva večja skupina Slovencev skupaj z mnogimi starimi Slovenci kmalu po svojem prihodu v deželo, 9. maja, poromala k lujanski Mariji. Kakih 500 Slovencev se nas je tedaj zbralo v veličastni gotski baziliki. Svoje duše smo očistili, peli in molili ter Mariji vso našo sedanjost in bodočnost priporočili. Pri Mariji, v Njenem Camarinu, smo obesili tudi našo slovensko zastavo, ki sedaj poleg drugih 34 zastav raznih narodnosti v imenu Slovencev neprestano Marijo časti.

Radi romajo sedaj v Lujan naši ljudje. Ko stopijo v Camarin, pozdravijo Marijo in slovensko zastavo, oboje objamejo z enim pogledom, z enim domačim čustvom, oboje: Mater in dom. Pozabijo, da niso na Brezjah. Marija je povsod ista in slovenska zastava prav tako.

Le hodimo v Lujan ljubiti Marijo in domovino!

L. L. C. M.

IZ ŽIVLJENJA CERKVE

POSVETITEV VEČNEGA MESTA BREZMADEŽNEMU SRCU MARIJINEMU

30. maja 1948 se je na slovesen način posvetilo mesto Rim brezmadežnemu srcu Marijinemu. Zunanji povod za to je dalo praznovanje 600 letnice po kugi, ki je leta 1348 nehala na posebno priprošnje Marijino. — V baziliki Santa Maria dell'Ara Coeli je daroval sv. mašo kardinal Micara pred starodavno Marijino podobo, popoldne nato pa so nesli milostno podobo v slovesni

procesiji po mestnih ulicah. P. Lombardi je na prostem imel nagovor, v katerem je med drugim pokazal na nujnost obnove družin in rešitve socialnega vprašanja. Posvetilno molitev je opravil mestni župan ing. Rebecchini: "O Marija, na tem usodnem griču (Kapitolu), od koder že stoletja vodiš usodo večnega mesta, Ti obnovljamo predanost sinovi Rima pred Tvojo mi-

lostno podobo, ki je bila slovesno kronana iz hvaležnosti rimskega senata in ljudstva. Posvečamo se Tvojemu brezmadežnemu Srcu. Tvoji materinski skrbi priporočamo svoje mesto s prebivalci in družinami, svoj duhovni in gmotni napredek in svoje prizadevanje za krščansko kulturo. Mogočna priprošnja rimskega ljudstva, sprejmi našo otroško predanost in neprekljeno posvetitev!"

"SVET KRISTJANOV" NA KITAJSKEM

Na kitajske kristjane je poseben "Svet kristjanov" naslovil poslanico s sledečimi značilnimi stavki: "...Kristus sam ni nikoli obljubil, da bo mo rešeni preizkušnji in trpljenja. Mi ne verujemo v zgodovinski razvoj. Gradimo vse na Gospoda zgodovine, katerega sodbi je svet podvržen. Ponovno je bila Cerkev napadena v časih, kakršni so danes. Toda niti peklenska vrata je ne bodo premagala. Ne bojte se za Cerkev. Bojte se le zase, da sami ne bi postali nezvesti. ... V današnjih razmerah je zlasti dvoje, k čemer spodbujamo: Nenehoma moramo skrbeti, da človeštvu ohranimo svobodo, Boga moliti in mu po svojih močeh služiti. ... Druga naša dolžnost pa je, da nismo samo veseli, ko vidimo prizadevanje za pravičnost v politiki in gospodarstvu, temveč da to tudi v resnici izvršujemo. Bog se vedno zavzame za žalostne in obtežene, preganjane in stiskane. Vedno pa si moramo spraševati vest, ali dajemo Bogu čast na vseh področjih udejstvovanja. zlasti z izkazovanjem krščanske ljubezni?"

ODLOČNO BORBO OGRSKIH KATOLIČANOV

proti laizaciji šol vodi kardinal Mindszenty. — Kardinalu so odrekli potni list za udeležbo na slovesnosti 700 letni-

ce koelnske stolnice. — V intervjuju, ki ga je kardinal dal "Catholic Herald", je na vprašanje, če je na Ogrskem svoboda vere, rekel: "Če vzamete za svobodo vere nemoteno obiskovanje cerkve, jo imamo. Če pa mislite s tem nemejeno duhovno svobodo Cerkve, moramo pa reči: ne. — Cerkev je brez moči napram strupenemu preganjanju od strani vlade, ki uporablja vedno večje nasilje. — Cerkev je razlašena, šole podržavljene, 1500 mladinskih društev razpuščenih. Verouk je še obvezen na državnih šolah, a se že pojavljajo komunistične demonstracije. Zatrt je katoliški tisk, razen dveh

tednikov. Doslej je bilo zaprtih 60 duhovnikov.

DUŠNOPASTIRSKI TEDEN

so imeli v času 24.—30. julija v Matrai na Brennerju. 200 bogoslovcev in novomašnikov in tudi gostov iz inozemstva je obravnavalo predmet: "Duhovnik in delavec."

Med udeleženci in predavatelji je bil tudi kanonik Cardijn. V svojem predavanju, polnem optimizma, je slikal pot svojega mladokrščanskega delavskega gibanja, bedgijskih žosistov, in poudaril, da je srečanje Cerkve in delavca življenjskega pomena za oba.

OBISK SLUŽBE BOŽJE V HOLANDIJI

Pripadniki višjih slojev gredo v cerkev 135krat letno, srednji 94krat, delavci 84krat. Ženske 121, moški 89krat.

NOVA MAŠA V ERDIH.

Pismo ne pove imen. Maskirani komunisti so podrl slavalok in na ljudi streljali. Z bridkostjo je slovenski kmet ugotovil: "Glejte, to je slovenska kultura, ki so nam jo prinesli potem, ko smo tako željno čakali odrešenja." Nato je šel v cerkev, kjer se je zjokal.

SLOVENSKA KRAJINA.

Nov val preganjanja proti duhovščini. Titove oblasti so pretekli mesec zapre vrsto prekmurskih duhovnikov, med drugimi tudi g. Ronsa Matijo.

GURICA. "Katoliški glas"

bo v nadalje ime katoliškemu slovenskemu listu za Slovensko Primorje, ki bo nadomestil "Slovenskega Primorca" v v Gorici in "Tržaški teden".

č. g. JAKOB FIDERSEK, ki je 3 leta deloval med verniki v tržaški škofiji v Bregu pri Boljuncu, pride v kratkem v Argentino.

č. g. ANDREJ GABROVŠEK, bivši urednik "Tedna" v Trstu, se je preselil sedaj na Bazovico, kjer župnikuje č. g. Marjan Živec.

EPILOG K IZGONU MONS. MOČNIKA. Lani smo čitali, kako so divjaško izgnali iz Solkana škofovega namestnika mons. Močnika. Sedaj je glavni krivec že dobil plačilo. To je jugoslovanski major Kuk, ki se je smrtno ponesečil na predilskem klancu, kjer je imela razmejivna komisija avtomobilsko nesrečo. Ta človek, ki je bil strahovalec Bricov, je nabral po brdih nekaj izprične mladine in jo porabil za preganjanje mons. Močnika. Iz njegovir ust je izšla tudi beseda, da je treba ustreliti vsakogar, kdor pravi, da je lačen.

SOLKAN. Ljudje začudeno strme eden v drugega. Toliko so se gnali preje za osvobodilno fronto, sedaj pa doživljajo nasilnosti, kakršnih ni uganjal niti fašizem. Sedaj vsi razumevajo, zakaj se je duhovščina že davno odtegnila sodelovanju, in sedaj razumevajo, kdo je res delal za narod. Prav isto se godi v Tolminu, kjer je dekan pred 2 leti potožil prijatelju, da ne ve, kaj bi začel, ker je ves ljudstvo zaslepljeno. se je spet zgrnil okrog svojih

pravih vodnikov, le da tega Ostal je skoraj sam. Sedaj se je pa že čisto obrnilo in narod javno ne upajo še pokazati.

RENČE. Nekaj Angel Kodrič je v Novi Gorici razglasil "za neveljavno" birmo svoje hčerke Nade, ker se je izvršila proti njegovi volji po odločbi otrokove matere.

GORICA. Slovenski misijon se je vršil na Travniku od 4. do 12. dec. Govori so bili ob 6 in ob 20. Bridka razočaranja zadnjih let, ko je narod prišel do streznenja po zmedi, katero je zasejal med nje komunizem, imajo zelo globok vpliv na obnovo verske gorečnosti.

SRPENICA. Župnik Franc Zagoršček je bil v oktobru odpeljan neznanokam, zato ker je neki begunki napravil potrebne listine za poroko.

TRST. Na sv. Justa dan so se zbrali slovenski tržaški katoliški učitelji in zbrali svoj odbor ter izdelali program bodočega dela. Sestanka so se udeležili tudi zastopniki akad. kat. starešinstva in Slov. kršč. soc. zveze.

OBHAJILNA PESEM.

Lučke trepečejo
cvetkam šepčejo:
Kristus presladki naš gre!
Angelci pevajo
v želji gorevajo
On pa gre v moje srce.
Tih je njegov korak,
dih je njegov sladak
duša zdaj vsa se odpr!
Sprejmi ga v svoj objem
vsa se utopi v Njem —
potlej od sreče umri!

† Lojze Grozde

Bog imel dobro pribežališče v našem srcu. Opozarjal je na hude čase, ki nas morda še čakajo, tudi katakombe, in se spomnil, kako je natančno pred desetimi leti pripravil z isto mislijo na prvo sveto obhajilo fante, ki so nesli potem resnično Boga skozi katakombe in preganjanja v rešitev in smrt. Ko se je še v koncu obrnil na Marijo kot posrednico Milosti, ji je priporočil mlade duše, ki bodo prvič prejele Kristusa v svoje srce, v varstvo pred grehom, da bi mogle redno živeti s Kristusom. — Solze so na a stopale v oči, ko smo potem gledali te prvoobhajance, ko jim je Bog stopal prvič v srce v podobi Hostije, in smo mislili na svoje otroke doma, katerim nismo mogli stati ob strani v tako svečanem trenutku njihovega življenja. Sveto mašo je spremljalo ljudsko petje, ki je bilo zlasti med podajanjem svetega obhajila ginljivo in prisrčno. Po sveti maši je bilo v prostorih društva na Martinezu prisrčno kosilo prvoobhajancev. Prvo sveto obhajilo v novem svetu bo ostalo gotovo vsem v neizbrisnem spominu.

Med izseljenci

PRVO SV. OBHAJILO MED SLOVENCMI V BUENOS AIRESU.

Praznik Brezmadežne je tu v Buenos Airesu tudi praznik prvega svetega obhajila, kakor je bil pri nas sv. Alojzij. Tudi v tem mu je podobno, da pade na konec šolskega leta, ki je tukaj koncem novembra. Toda reči moramo, da je praznik Brezmadežne — ki je tudi pri nas bil dijaški praznik — gotovo najprimernejši dan za sprejem Boga v nedolžna srca. Kako lepo je to zvezo med Marijo brez madeža spočeto in Bogom lepo povezal in razložil č. g. Orehar pri sv. maši na Belgrano (salezijanci), kjer je vsako nedeljo naša "farna" maša, in naj bi tokrat med njo sprejeli štiri slovenski fantički in eno dekletce prvo sveto obhajilo. Marija, edina med živimi ljudmi, ki je bila obvarovana izvirnega njena k Dobremu, je gotovo najveličastnejši zgled božje greha in vse življenje bila nag čistosti, vredna, da je nosila v sebi samega Boga. Od prispo-

dobe Judite in preko razglabljanj cerkvenih učnikov, ki so šele po stoletjih kodificirali to preprosto resničnost Marijine Brezmadežnosti, je govornik pokazal ta najsvetlejši človeški ideal, ki ga skušajmo posnemati tudi mi, če hočemo, da bo

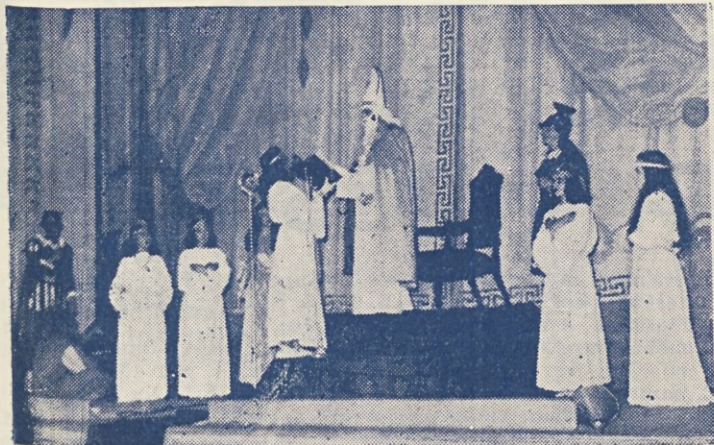

So. Miklavž med novonaseljenimi otroki

Tradicijo z doma in taborišč so slovenski novonaseljenci prenesli tudi sem in priredili obdarovanje otrok po sv. Miklavžu v veliki dvorani San José. Toda kljub temu, da je bila dvorana prevelika — ali pa da je bilo ljudi premalo — je bil Miklavžev večer zelo lep in mojstrsko zrežiran, kakor ga je pripravila "Igralska družina Narte Velikonja" v režiji predsednika Perhariča. Občinstvo je nestrpno pričakovalo svetega Miklavža, ki je tedaj šele prihajal z letalom na letališče, odkoder so z zvočnikom

psmici potoži sv. Miklavžu dogodke doma in ga poprosi, naj gre tudi k njenim sestricam in k mamicam v Slovenijo in naj prežene od tam hudobce. In sv. Miklavž, veličasten v svoji dostojanstvenosti, je dvignil palico in glas:

Z vojsko bom angelov stopil s prestola — in parklje preginal s slovenskega dola; — takrat bodo znova z moje katedrale — slovenske zastave ponosno vihrale, — spet bo zadel šenklaški zvon — in slavospev nesel pred božji tron. — Še gledala, dekleta, boš rodne

Sveti Miklavž here svoj prestolni govor

Po radiu javljali kretanje aeroplana. Ko je napovedovalec javil, da je že na Placa Once, se je začel prepričati pri vratih in neko dekletce 13 let je vdrlo v dvorano, češ da hoče videti sv. Miklavža in z njim govoriti. Ubogo dekletce: očeta so ji ubili doma, mama in bratec in sestrice so ostale v Evropi, njena rednica pa je zbolela danes in je ni mogla popeljati s sabo; zato je ušla in pribegala sem. Stekla je skozi dvorano in se skrila za prestol sv. Miklavža. Kmalu za njo pa so pritekli parklji s stisnjeno pestjo in s krikom: Razpni mo čez ves svet vešala! Luciferja prineso na ramah, ki pozdravljajo občinstvo: Smrt vernim — svoboda nevernim! In se spravijo nad dekletce, ki se jih brani in jih srčno odbija, dokler ne pride z neba nadangel sv. Mihael in utiša Satane, kajti v dvorano že prihaja sv. Miklavž v spremstvu angelov. Ko sede na prestol, poklekne predenj dekletce in v ganljivi

planine — škranjčka boš čula, ki pne se v višine — nad polji domačimi kakor nekoč, — še z mamoo slavila boš Veliko noč!

Vzel je tri jabolka s knjige in ji dal vse tri: eno za njo v tujini, eno za mamicoo v domovini, in eno za očeta, "ki v Rogu leži".

Potolaženo dekletce se je pomešalo med občinstvo. Sveti Miklavž pa je nastopil svoj veliki prestolni govor.

Seveda je najprej opravičil svojo enotedensko zamudo. Najprej je moral doma potolažiti slovenske otroke, nato pa se je podal čez Ocean, toda:

— prišla je črna komisija IRE — in spremstvu mojemu postavila ovire: belim angelcem odrekla je potnino, — češ, da sami lahko leté v daljino — sploh jih razglasila je za "sive", — za zločince črne, vojne krive! Rdečim parkljem pa, sevé, je vse priznala, — še za pot jim je priboljškov dala. Z osebno svojo sem avtoriteto — posegel vmes in staviš svoj

nebeški — veto! — Tako smo se ves teden zamudili...

Nato je začel svoj vzgojni govor za otroke in otročiče ter jih očetovsko in milo posvaril, pokaral za napake in opozarjal k dobremu. — Obrnil se je nato k velikim in dal tak nauk fantom:

ne glej na punco, ki vablivo z glavo kinka — ustne pa grdf ji goljufiva šminka. — Glej, da ti deklé bo naše gore roža, — ki z domačo ti besedo srce boža — ki delavne, četudi žuljave ima roké — zato pa zvesto, verno ima srce.

Pa tudi puncam da nasvet: Ne mečite oči po tujih milijonih — po kranjskih se ozirajte kujonih: — so lepi stasi duši, a nerodni včasi, — za in še slajši glasi, — so lepi v delo pridni — skoraj bodo — kapatasi!

Seveda tudi zakoncem je pokazal nevarnost tujine, kajti nezvestoba in koruza

pošastno se za platom muza, da zdravje ti, denar in dušo izcuza...

Te vzgojne besede so bile v središču govora. Nato je z duhovitimi verzi označil še delo posameznih najvidnejših članov Društva Slovencev, opisal vse organizacijsko in kulturno delo, malo poagitiral za naše liste in koledar, nato pa prešel na obdarovanje otrok, in seveda tudi velikih. To pa je bilo takšno kot sicer: otroci so jokali v strahu pred hudiči, pa so jih angeli in sv. Miklavž potolažili in po odgovoru iz katekizma tudi obdarili. Marsikdo velikih pa je odšel s tulečimi hudiči v pekel.

Po veličastnem odhodu sv. Miklavža iz dvorane so se naši malčki otresli vsega strahu in s svojimi sladkarijami in darili šli domov s sklepi, da bodo ulogali mamicam in atke, in z željo, da bi tudi drugo leto videli spet dobrega obdarovatelja dobrih otrok.

V Klečetu pri Žužemberku je umrl

† ALOJZIJ GLAVIČ
star 51 let.

Strašni vojni dogodki so mu strli življenje v cvetu let. Zapušča ženo in hčerko ter dve sestri doma, v Argentini pa dva brata. Maša zanj bo pri Sv. Rozi 26. dec. ob 12. uri.

Skamperle Franc, roj. leta 1900 v Dolenji vasi pri Senožečah, naj javi svoj naslov naši upravi. Zanj sprašuje njegova sestra Marija, ki biva sedaj v taborišču v Nemčiji (sedanjí naslov: Marija Skamperle, Flüchtlingslager Unterjettingen (14), Kreis Böblingen, Württemberg-Baden, US Zone Germany - Alemania).

Prosimo vse, ki g. Skamperleta poznajo, da ga o tem obveste. Vsa sporočila pošljite naši upravi.

POROČILI SO SE:

V San Martinu: **Anton Hostnik** iz škofje Loke in **Ana Osterc** iz Ljubljane. Ženin je zaposlen kot gozdar v San Martinu de Los Andes.

Na Dock Sudu: **Esih Matija** iz Ponikve na Stajferskem in **Jožica Potočnik** iz Ljubljane. **Ivan Jankovič** iz Kala pri Ko-

šani in nedavno došla **Ivana Marinčič**; **Pavla Ušaj** iz Šempasa, ki je vzela Ukrajinka **Onufre Krinski**.

V San Justo se je poročil znani društveni delavec in zavodni rojak **štefan Lipičar**, doma od sv. Lucije, ki je vzel Elviro Uršič, ki je nedavno prišla iz domovine.

NESREČNA SMRT. V Berazategui je nepričakovano zapustil svojce **Lojze Družina**, doma iz Gradišča pri Materiji. Že dalje časa je kazal znamenja duševne zmedenosti, pred mesecem pa si je nesrečnež prerezal vrat. Zapušča ženo in dva sinova, v starosti 8 in 22 let.

Tale in drugi slični dogodki so živ opomin rojakom, kako zelo je treba čuvati zaklad svete vere, kajti kdor se vzdri zvest Bogu, ne klone v nobeni

preizkušnji in ga zato tudi nič ne spravi s tira.

Smrtna kosa: 16. decembra je zapustila užalostene starše dvomesečna **Lojzika Rijavec**. Za njo žalujeta oče, doma iz Podkrajja, in mati iz črnega vrha nad Idrijo. V Argentino sta prišla pred dobrim letom.

SLOVENSKA KRAJINA

ima redni letni občni zbor 30. januarja z začetkom ob 16. uri. Eno uro kasneje sklepa občni zbor veljavno brez ozira na udeležbo.

č. g. Anton Žagar je nastavljen sedaj v Tucumanu in je njegov naslov: Capilla San Roque, Avellaneda 491.

V začetku decembra 1948 se je mudil v Rimu narodni delegat papeške misije za jugoslovanske begunce v Avstriji in Nemčiji mons. dr. **Jože Jagodic**. Bil je tudi sprejet v audienci pri svetem očetu.

CERKVENI VESTNIK

24. dec.: Vigilija-bedenji dan pred Božičem. — Zapovedan je zdržek od mesnih jedi, ki traja do polnoči.

Spovedovanje bo po vseh cerkvah, kjer živijo slovenski duhovniki, popoldne od treh do osmih zvečer. Od enajstih dalje spovedovanje v spodnji cerkvi sv. Roze, Pasco 431.

Polnočnica ob 12 v spodnji cerkvi sv. Roze. Sv. obhajilo morete prejeti med polnočnico. Primerno je, da ste 2 uri prej tešč, vendar pa zapovedi za vernike ni nobene.

25. dec.: **Rojstvo Gospoda našega Jezusa Kristusa** - Božič. Sv. maše kakor ob nedeljah in praznikih za Slovence.

Popoldne pete litanije na Paternalu ob 16.30.

26. dec.: **Praznik sv. štefana**, prvega mučenca.

Sv. maša na Avellanedi za rajno žido.

27. dec.: **God sv. Janeza Ev.** in apostola.

28. dec.: **Nedolžni otročiči.** Misijonski praznik otrok. Dan Družbe sv. detinstva.

31. dec.: **Zadnji dan leta.** Zahvala za božje dobrote.

1. jan.: **Obrezovanje našega Gospoda Jezusa Kristusa - Novo leto.** Z božjim blagoslovom stopimo vanj!

Sv. maše za Slovence v vseh cerkvah kakor ob nedeljah. Maša na Avellanedi po namenu Marije Horvat in Marije Krajcer.

2. jan.: **Ime Gospoda Jezusa Kristusa.**

Maša na Avellanedi za rajnega Martina in rajnega štefana Nemec.

Maša pri sv. Rozi za rajne starše Bole in rajne drage.

6. jan.: **Razglašenje našega Gospoda Jezusa Kristusa Sv. Trije kralji.** Misijonski praznik.

Sv. maše za Slovence so kakor ob nedeljah.

9. jan.: **Praznik sv. Družine.** Posvetitev družin sv. Družini nazareški.

Maša na Avellanedi za rajnega Ivana Jankovič.

16. jan.: **Druga nedelja po Razglašenju.**

Maša v San Antonio de Padova, F.C.O.

23. jan.: **Tretja nedelja po Razglašenju Gospodovem.**

Maša na Avellanedi za rajne starše Gredar in rajno Kovač z žalnico.

30. jan.: **Četrta nedelja po Razglašenju Gospodovem.**

Maša na Avellanedi na čast Materi božji.

Slovenska služba božja s pridigo in slovenskim petjem je ob nedeljah in praznikih:

Kapela sv. Frančiška Saleškega v mestu, Belgrano 3863, ob 10;

Kapela na Avellanedi ob 19 **Cerkev v San Martin** ob 8.15.

Slovenski duhovniki stanujejo in spovedujejo:

1. V mestu:

Santa Rosa, Pasco 431 g. **Hladnik** vsako dopoldne do 11 in v četrtek ter soboto popoldne od 5 dalje. Ob nedeljah do 9.

Santa Julia, Juan B. Alberdi 1195, Víctor Martínez 50 g. **Orehar** vsako dopoldne do 11 in ob četrkih ter sobotah pop. od 5 dalje. Ob nedeljah do 9.

Santa Amelia, Liniers Virrey 426, g. **Grčman**, dopoldne od 8 do 11 in zvečer od 7 do 8. Ob sobotah od 5 dalje, ob nedeljah dopoldne.

Inmaculada Concepción (Belgrano), Obligado 204, g. **svetnik Klemenčič**, **Basílica San José Flores**, Rivadavia No. 7000, p. **Gabriel Arko**, frančiskan, vsak dan do 9, ob nedeljah od 10 do 13.

Cochabamba 1467, **lazaristi**, g. **Lenček** vse dni zjutraj in ob nedeljah med sv. mašo na Belgrano 3863.

2. Zunaj mesta:

San Martin F.C.C.A., g. **svetnik Škulj**, vsako jutro in ob sobotah popoldne.

San Fernando F.C.C.E., g.

Gogala vsako dopoldne razen torkov in sobot pop.; istotam g. Ravnikar.

Spovednika pokličeš po zvoncu pri spovednici oz. v zakristiji ali v pisarni, ne da bi se mu bilo treba osebno predstavljati.

ROMANJE V SAN ANTONIO DE PADUA

bo 16. januarja.

Ker je posebni vlak predrag, zato naj potuje vsak kar z vlakom, kakor ga dobi.

Od Plaza Once do San Antonio vozi vlak 40 minut.

Tisti, ki bi želeli tam prejeti tudi sv. zakramente, naj bi šli bolj zgodaj (že med 7. in 8. uro) iz Buenos Airesa, ker bo tam prilika za spoved že od 8. ure dalje.

Slovesna sveta maša bo ob 10.30 uri.

Ob 17. bomo imeli večernice.

Jedila je najbolje, da si vsak s seboj vzame. Dobilo se bo pa tudi tam.

Za pijačo bo preskrbljeno.

ROJAKOM V MAR DEL PLATA IN V MIRAMARU

1. januarja zvečer bo prišel č. g. Janez Hladnik v Miramar in bo naslednje jutro — nedelja 2. febr. — tamkaj prilika za slovensko spoved.

Če Vas je toliko, da bi mogli tudi zapeti pri sv. maši, se dogovorite v župnišču v Miramar.

4. in 5. januarja bo sveta maša in prilika za spoved v cerkvi sv. Petra v Mar del Plata.

VEČER

“Mamica, poglej, poglej: tam na nebu lučice!
Kaj so res to zvezdice?
Mamica, povej, povej!”

“To oči so angelčkov.
Nate gledajo z neba,
čuvajo te vsega zla,
dokler dan ne pride nov.”

Zdaj pa, dete, le zaspí,
sonce tone že v večer.
Zvezdic več ne bo nikjer,
ko se dan spet prebudi.”

“Mamica, saj bom zaspal;”
Sanjal bom o zvezdicah,
Sanjal bom o me strah
več noči ne bo me strah
in teme ne bom se bal.”

MIRKOV SVETI VEČER

Dolgo je stal tisto popoldne Mirko pred svojimi jasicami in si belil glavo. Kaj vendar manjka jasicam, da niso tako lepe kot druga leta.

Pogledal je skozi okno, si obrisal potno čelo in se skoraj žalostno zazrl na cesto.

Božič. Prvo leto brez snega, tako daleč, daleč...

Vzel je s police papir, črnilo in peresnik ter začel pisati.

14. dec. 1948.

Dragi Tinko!

Kako dolgo Ti že nisem pisal. Gotovo si že hud name. Veš, sem se moral pridno učiti. Zdaj pa, ko imamo počitnice,

Ti bom večkrat pisal. Saj bi Ti rad toliko stvari povedal.

Veš, danes je sveti večer. Ata še ni iz službe. Mama je šla z Manico nakupovat. Sam sem doma. Pravkar sem dokončal jaslice. Veš, pa mi je, ko jih gledam, tako čudno pri srcu. Kar jokal bi. Sam ne vem zakaj. — Tinko, če bi Ti vedel, kako čudno je vse. Božič je, pa nisem nič vesel. Tudi ata in mama nista več tako kot včasih. Ata skoraj nikoli ni doma. Pozno zvečer pride ves utrujen od dela in skoraj nič ne govori. Mama je večkrat žalostna. Včasih joka. Če jo vprašam, zakaj, pravi: “Ali, otrok, ti tega ne razumeš.” Meni se pa zdi, da vem, zakaj. Zadnjič je bila pri nas Joškova mama, pa sta se samo to pogovarjali, kako je bilo včasih. Pa ona ni bila žalostna. Je rekla, da je vesela, ker mož veliko zasluži. Tudi Joško je zdaj drugačen. Pravi, da noče iti več nazaj domov, ker je tukaj več slaščic in igrač in denarja. Tudi slovenski včasih noče govoriti. Veš, Tinko, tukaj se učimo v šoli samo španski. Moja mama večkrat pravi, da je naša slovenska govorica velik zaklad, ki smo ga prinesli iz domovine in ga moramo skrbno čuvati, da ga ne izgubimo. Kajne, da ima mama prav.

Kako pa gre Tebi, Tinko. Ne veš, kako bom vesel, če mi

boš pisal, saj se z nikomur tako lepo ne pomenim kot s Teboj. — Je zapadlo veliko snega? Se spomniš, kako smo ga gazili tisto leto, ko smo bili še doma? Mene kmalu k polnočnici ne bi pustili. Kam pa boš šel letos tepežkat? In za Sv. Tri Kralje že imate obleke imkrona? Joj, kako rad bi bil z Vami, kot včasih. Kar spomniti se ne smem. Tu pa je čisto drugače. Nič snega, nič gričkov, nič farne cerkve in pritrkavanja. Same ceste in vročina. In ljudje so tudi drugačni kot pri nas. Mama večkrat pravi, da je tujina mačeha. Veš, Tinko, meni se tudi tako zdi. Saj nismo nikoli lačni, toda nič ni tako dobro in lepokot je bilo doma. Tinko, kaj misliš, ali se bomo še kdaj vrnili? Povej mi! Mama pravi, da moramo upati, ata pa molči.

Dragi Tinko, kar premalo je prostora, da bi ti napisal vse, kar bi rad. Pa drugič, kajne?

Tebi in vsem domačim voščim blagoslovljen Božič.

Pa še nekaj, Tinko. Ko boš pri polnočnici klečal pred jasicami v farni cerkvi, se spomni tudi na svojega Mirka, njegovo sestrico, ata in mamoin vse, ki smo tukaj. Prosi Jezuščka, naj-nam iz revnih jaslic farne cerkve preko zanesenih vrhov in polj pošlje svoj blagoslov preko morja do vseh naših družin raztresenih po tej mrzli tujini.

Te pozdravlja

Tvoj Tinko.

Ko je Mirko skončal pismo, je že legel mrak.

Zaprli je pismo in bilo mu je laže. Še jaslice so se mu zazdele drugačne kot prej. V mislih na dom je pokleknil pred božje Dete in molil...

"LA VIDA ESPIRITUAL"

PASCO 431, BUENOS AIRES, REP. ARGENTINA

"DUHOVNO ŽIVLJENJE"

CORREO
ARGENTINO
SUC. 19

TARIFA REDUCIDA

Concesión 2500

Z DVOMESEČNO PRILOGO "KATOLIŠKI MISIJNI"

VSEBINA

"Očetova beseda" našega nadpastirja dr. Gregorija Rožmana prinaša prenovljenemu "Duhovnemu življenju" pozdrav in blagoslov "Na novo pot", kakor jo rojakom v uvodniku tolmači uredništvo. Pretežni del prve številke je posvečen Božiču, ki je "Praznik miru", kakor nam v globokem razmišljanju obrazloži nepodpisani sodelavec. Siedi članek dr. Filipa Žaklja "Gospodovi prihodi". Če bo zadnji Jezusov prihod ob Vesoljni sodbi za grešnike noč groze, je pa Njegov prvi prihod na zemljo "Noč ljubezni", tiste krščanske ljubezni, ki edina more in zato tudi mora prenoviti obličje zemlje, kakor nas v svojem članku opominjajoče opozarja dr. Ignacij Lenček. Nato nas pisatelj Jože Svetlin v svoji črtici popelje v begunska taborišča, kjer je večasih "Milost svete noči" delala čudeže spreobrnjenj v obteženih, trpečih srcih. Gospod Janez Hladnik nam s toplo besedo prikazuje "Trinajst božičev", ki jih je doslej preživel med Slovenci v Argentini. Dve strani slik iz božičnih slovesnosti v taborišču nas bo spomnilo na bridko lepe svete noči dosedanje naše begunske poti. Povzete so z ene same strani velikega begunskega albuma fotografa Lojzeta Erjavca. Bogdan Budnik nam v sonetu "Novoletna molitve izgnancev" podaja dragoceno miselno gradivo za meditacijo ob prehodu v novo leto. Tudi "Za naše male" smo pripravili eno stran božičnega kramljanja. V splošnem delu pa prinaša ta številka sledeče gradivo: Argentinskim prijateljem podaja kot uvod v prevod "Knjige o življenju", ki jim ga bomo objavljali skozi ves letnik, prelepo sliko največjega slovenskega misleca dr. Aleša Ušeničnika izpod peresa prof. Gerziniča. Sledi prvo poglavje romana "Kar je Bog združil", ki ga je napisal znani argentinski pisatelj, in bomo ob njega branju uživali "dulce cum utili", ker nudi v lepi leposlovni obliki dragocena načela o zakonu kot zakramentu. V besedi in sliki prikazujemo "Lujan" kot najznamenitejše argentinsko svetišče; v vsaki številki bomo rojakom prikazali enega od božjih hramov v tej naši novi domovini. S pozivom, da "Pojdimo k Baragu" v vseh telesnih in duhovnih stiskah našega življenja v novem kraju, s poročili "Iz življenja Cerkve", "Po širnem svetu", "V domovini" in "Med izseljenci" ter z mesečnim verskim oznanilom "Cerkveni vestnik" zaključujemo to prvo številko novega "Duhovnega življenja", ki jo je ilustriral mladi risar Stane Snoj. Vsem bralcem in zlasti sodelavcem želi vesele praznike in blagoslovljeno novo leto "DUHOVNO ŽIVLJENJE".

DOSEDANJIM NAROČNIKOM!

"Duhovno življenje", ki je bilo doslej moja last, preide sedaj v roke konzorcija šestih slovenskih duhovnikov.

Dvanajst let sem nosil na svojih ramah vse delo in odgovornost za list. Z veseljem sem delal in hvaležen sem dragim rojakom, ki ste moje delo umevali in me pri njem podpirali.

Z istim veseljem pa prepuščam sedaj del dela mlajšim. Z združenimi močmi bomo storili vse, da na čim popolnejši način zadostimo duhovnim potrebam rojakov.

Upam, da boste vsi dosedanji naročniki listu ostali zvesti in da se bo nanj naročilo tudi čim več novih.

JANEZ HLADNIK

Uprava "Duhovnega življenja" in priloge "Katoliški misijoni" bo do nadaljnjega na Víctor Martínez 50, Buenos Aires, Argentina. Upravnik je Lenček Ladislav CM, na katerega ime je treba naslavljati čeke, kadar bi naročnino z njimi plačevali.

Vsi, ki boste "Duhovno življenje" prejeli, boste ostali zapisani kot naročniki, če prve številke ne boste vrnili ali lista kako drugače odklonili.

Prilogo "Katoliški misijoni", katere prva številka izide skupno s februarsko "Duhovnega življenja", bomo poslali le tistim, ki se bodo nanjo posebej naročili.